UFUK AJANSI YAYINLARI NO.: 1

K-57

12 MART'A NASIL GETİRİLDİK

Ufuk Ajansı Yayınları No. : 1

12 MART'A NASIL GETİRİLDİK

Kardeş Matbaası
1971 ANKARA

Ö N S Ö Z

Türkiye 12 Mart'a neden geldi? Her halde durup dururken gelmedi.

Komünistlerin ve anarşistlerin yoğun faaliyet ve tahrikleri sonucu, ülkemiz tehlikeli bir yolun başlangıcına itilmişti. Hergün yeni hâdiseler tezgâhlanıyor; bankalar soyuluyor, insanlar kaçırılıp fidyeler alınıyor, konsolos öldürülüyor, huzursuz ve anarşik bir ortam yaratılıyordu.

Bu durumu endişe ile izleyen Türk Silâhlı Kuvvetleri, bilinen 12 Mart Muhtırası ile tehlikeli gidişe "dur!" demiş; ülkemize huzur ve sükûnu getirmiştir.

Bu kitap, Türkiye'yi 12 Mart'a getiren sebepleri inceleyerek aşırı solun ve aşırı sağın eylemlerini Türk komuoyuna açıklamaktadır.

Okuyucularımızın bu eseri ibretle okuyacaklarına inanıyoruz.

Herşeyin Türk Devleti ve Türk Milleti için olduğunu bir an için olsun hatırdan çıkarmamalıyız.

İ Ç İ N D E K İ L E R

12 Mart 1971'e Nasıl Getirildik?	7 — 10
Aşırı Solun Aldatma Taktiği.	11 — 19
Dünya'daki Öğrenci Hareketleri ve Türkiye'ye Akisleri.	20 — 26
Türkiye'deki Aşırı Solcu Öğrenci Eylemlerinin Tahrikçileri Kimlerdir?	27 — 31
Aşırı Solun Cephe Kurma Teşebbüsleri, Dış Temas ve Destekler.	32 — 38
Anarşist ve Aşırı Sol Faaliyetlerin Gelişmesi.	39 — 48
Aşırı Solun İşçileri ve Köylüleri Tahrikleri.	49 — 64
Öğrenci Olayları ve Üniversite.	65 — 80
Yayın Organları ve Anarşizm	80 — 82
Aşırı Solcular ve Yurt Dışı Temasları, Bağlantıları, Destekleri.	83 — 93
Aşırı Sağ Faaliyetler ve Yurt Dışı İlişkileri.	94 — 99
S o n S ö z	100

12 MART 1971'E

Bu yıl, Anadolu topraklarının Türklere ebedî vatan oluşunun, yani Malazgirt zaferinin 900. yıldönümünü kutlamağa hazırlanıyoruz. Neredeyse 1000 yıl, Anadolu bize Anavatan oldu. Bu kutsal topraklar üzerinde, mutlu yüzyıllar, sıkıntılı dönemler yaşadık. Ne zafer coşkunlukları, ne sıkıntılar, Türk Milletinin ve devletlerinin ruh bütünlüğünü bozamadı.

30 Ekim 1918 tarihini düşününüz. Mondros mütarekesini ve onu izleyen ayları. Osmanlı Türk Devleti, savaş meydanlarında değil, o zamanki müttefiklerinin teslim olması ile, galip devletler entrikalarının ibraz-ı hüner eylediği politika masalarında YENİK düşürülmüştür. Milyonlarca kilometre karelik topraklarımız, birkaç yüzbin kilometre kareye indirilmiştir. Türkler, sanki sahipsiz olarak Orta Anadolu Bozkırına sıkıştırılmış; doğu, batı, kuzey, güney Anadolu, Trakya ve İstanbul, galip devletlerce, Yunan'a, İtalyan'a, Fransız'a, İngiliz'e, Ermeni'ye peşkeş çekilmişti. Böylesine karanlık bir anda dahi, Türk Milleti ruh bütünlüğünü ve umudunu yitirmemiş, kurtarıcısını sabırla beklemiştir.

19 Mayıs 1919, yitirilmeyen umudun güneş gibi parladığı bir tarihtir; Mustafa Kemal Paşanın Kurtuluş Savaşını başlattığı andır. Çok değil, üçbuçuk yıl sonra Türk'ün asgarî sınırları olan Misak-ı Millî ülküsü sağlanacak, tarih içinde süregelmiş Türk devletleri zincirinin son halkası, bağımsız ve haysiyetli, "muasır medeniyet" seviyesine uzanan Türkiye Cumhuriyeti kurulacaktır.

Son bağımsız Türk devletinin, kuruluşundan 48 yıl ve Anadolu'nun ebedî vatan olmasından 900 yıl sonra, uçurumun kıyısına kadar getirildiğine şahit olduk... 12 Mart 1971 Muhtırası ile, Türk Silâhlı Kuvvetlerinin giriştiği demokratik müdahale bölücülere, anarşistlere aşırı sol ve aşırı sağ kışkırtıcılara, tek kelime ile Türk devletini Sevr muahedesinin o karanlık günlerine dönüştürmek isteyenlere "DUR" diyen sert ve kesin bir ihtar oldu.

Bu ihtara niçin lüzum görüldü ve hangi zaruretler 12 Mart Muhtırasının verilmesine sebep oldu? Gazetelere akseden ve maalesef tek yanlı yorum ve değerlendirmelerle millete duyurulan anarşik olaylar, sabotaj ve adam kaçırıp öldürmeler, banka soygunları, küçücük bir kızın rehine alınarak devletle pazarlığa girişilme küstahlıkları, bütün cepheleri ile ve millî çıkarlarımız açısından saikleri ile ortaya konularak kamuoyuna duyurulmalı, yaraya neşter vurulmalıydı... Bu amaçla, hazırladığımız bu kitap'ta göreceksiniz ki, dış merkezlerden yönetilen, aşırı sol ve anarşist çıkarcıların bölücülerin, yıllardan beri hazırladıkları fesat kazanı, pek çok beyinleri yıkamış, iyi niyet adına millî varlığımızı tehlikeye düşüren nice nice hatalar işlenmesine sebep olmuştur. Monteskiyo'nun dediği gibi "Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarından döşenmiş"ti. Ve Türkiyemiz, olayları gerçek yüzü ile görme yeteneğinden yoksun, görüş açıları dar kapsamlı biravuç sözde aydının, olaylara hâkim olmasıyle, beyinler çıldırdı, yürekler durdu; Atatürk'ün vatanı, Ho Şi Minh'lerin, Lenin'lerin, Guavera'ların, Troçkist'lerin, Kastro'ların, Said-î Nursi'lerin tasarladığı bölük pörçük bir vatan haline getirilmek istendi. Aşırı sol anarşi, gençliğe musallat olur, onu kıpırdayamaz hale getirir, profesörlerin ağzını tıkarken, aşırı sağ irticada, Hizbüt Tahrir ve Rabıtatül İslâm gibi dış örgütlerle dinine, vatanına bağlı müslümanlara el atmak çabasına girmişti. Saf, câhil ve mümin halkımız, yeni 31 Mart'çıların tahriklerine fazla

kulak asmadı. Fakat aşırı solun bölücüleri maalesef üniversite gençliğinin ve profesörlerin bir kısmının beynini yıkamağa muvaffak oldu; öğretim müesseseleri, silâh depoları, suçluların barınakları haline getirildi; polise ve askere karşı silâhlı direnme denemelerine dahi teşebbüs edildi. O günlerde hain bir kalem, Türk askerine silâh çeken Maocu, Kastrocu, Leninci militanların ODTÜ'nde çıkardıkları olaylara vicdanı biran olsun titremeden "Ortadoğu Savaşı" diyor, o güne kadar gelen günlerde de, Türk Silâhlı Kuvvetlerini bölücü, yıkıcı yayınlarına İstanbul'daki bir yoldaşı ile devam ediyordu. Bu yazara göre, şehit düşen Mevlüd Meriç "Ne şehit ne gazi, pisi pisine giden Niyazi" idi. Mütecavizler de alkışlanan kahramanlardı. İhanet hergün kapılarımızda kol geziyor, ihmâl ve tereddüt, devlet otoritesini hiçe indiriyordu. 12 Mart Muhtırası yalnız ihanete değil, ihmâl ve tereddüde de dur diyor, Türk devletinin geleneksel demokratik otoritesini yeniden sağlıyordu.

Hiç şüphe edilmesin ki, Sayın Genelkurmay Başkanımızın da ifade ettikleri gibi anarşinin yüzde ellisi üniversite özerkliğinden çıkmış; TRT özerkliğinin tek yönlü yorumlanması ile millet bir azınlığın tedhişleri vasıtasiyle sindirilmek istenmişti. Başbakan Sayın Nihat Erim'in hükümeti kurmakla görevlendirdiği günkü ilk konuşmasını biran için hatırlayınız. Ne diyordu Sayın Erim? Bir sabah uyanıp bakacaktık ki, küçük bir azınlık, molotof kokteylleri ve edindikleri silâhlarla, Ankara ve İstanbul'un sokaklarına hâkim olacaklardı. Türkiye böyle bir ortama getirilmişti. Bunun için artık 12 Mart öncesine dönmek yok... Bu sözler bütün milletçe paylaşılıyor, namuslu Türk aydınları tarafından tamamiyle benimseniyordu. 12 Mart'a gelene kadar en masum öğrenci isteklerinin aşırı sol anarşiye dönüşmesi için birkaç saat yeterli geliyordu. İşçilerin en tabiî istekleri, kanunî hakları, kolaylıkla işgallere, polisle taşlı sopalı kavgalara dönüşüveriyordu. Beyazıt kulesi-

ne çekilen Kızıl Bayrak mı dersiniz, sokaklarda Türkiye Komünist Partisinin marşını fütursuzca söyleyen yürüyüşçüler mi, ya da cihada davet için Tanrıyı satışa çıkarmış sahtekârların toplu namazları mı? Bunların hepsi, şu anda hemen aklımıza gelmiyen yığınla olay, Türk Devlet gemisini adım adım, merhale merhale bir uçurumun kenarına kadar getirmişti. Tarafsız Başbakan Sayın Erim şöyle diyordu "artık geriye dönüş yok"... Gerçekten öyle... Olmamalıydı da. 12 Mart Muhtırası öncesine dönüş gerçekten bir felâket ve yıkımdı. Ama bunu sağlamak için söz yeterli değildi. Sıkıyönetim mahkemeleri faaliyete geçirildi. Suçluların bir kısmı adalete tevdi edildi, hem de kısa bir zamanda. Yeni mikropların üremememesi için, yasal değişikliklere ihtiyaç vardı. 1961 Anayasası, anarşiye, bölücülüğe buyur demiyordu ama, anarşi ve bölücülük başladığı zaman da bunları firenleyecek hususlardan yoksundu. Türk aydınlarının, siyasî partilerinin tümü, vatandaş çoğunluğu, Anayasanın ters yorumlara müsait bazı maddelerinin değişmesini istiyor, hükümetten bu konuda icraat bekliyordu.

Hâlâ kelime oyunları ile, yuvarlak deyimlerle, Anayasanın değişmesine karşı çıkan gruplar ve kişiler mevcuttur. Dikkat edilirse bunların, anarşik dönemde, bölücü unsurların gizli açık şakşakçılığını yapanlar olduğu görülür. Türkiye Büyük Millet Meclisi ve Senato elbette demokratik yolla, gerekeni yapacaktır... Bu şerefli işi hem de Anadoluyu mutlak vatan kabul edişimizin 900. yıl dönümünde yapacaktır.

Türk devletini yeniden 30 Ekim 1918 e ve daha sonraki aylardaki Sevr Andlaşmasının haysiyet kırıcı dönemine getirmek isteyenler kesin olarak hüsrana uğradıklarını anlayacaklardır. Bu yazı dizimiz, geçmiş son üç yılın kasıtlı ve anarşik olaylarını destekleyenlerin niyetlerine ışık tutmaya çalışacaktır.

AŞIRI SOLUN ALDATMA TAKTİĞİ

Nihat ERİM Hükümeti, işbaşına geldikten bugüne kadar geçen süre içinde çeşitli vesilelerle memleketimizin ne gibi büyük tehlikelerle karşıkarşıya geldiğini kamu efkârına açıklamıştır.

Son ayların olayları; silâhlı, bombalı saldırılar, banka soygunları, adam kaçırmalar, güvenlik kuvvetlerine ateş açmalar, yabancı bir Başkonsolosun kaçırılıp vahşice öldürülmesi ve bir Binbaşının kızının rehine olarak ölüm tehdidi altında tutulması gibi olaylar, Türk toplumunun bozulan huzurunu ve karşıkarşıya bulunduğu tehlikeleri açıkca göstermeğe yetmektedir.

Bir konuşmasında Sayın Başbakan önemli bir noktaya özellikle değinmiş ve :

> "Bu çocuklar, ellerinde Sten tabancalarla, dinamitlerle, 22 - 23 yaşındaki çocuklar, bunlar yerden bitmedi ki, bunlar kafaları yıkana yıkana, şartlandırıla şartlandırıla bu hale geldi" demiştir.

Gerçekten Türkiye'nin içinde bulunduğu anarşik durumun nedenlerini araştırırken unutulan nokta budur. Sanki herkesin şikâyetçi olduğu bu olaylar; bombalı - dinamitli, tabancalı gençler; şehir eşkiyaları bir anda yerden bitivermiştir. Oysa bu olayların büyük bir kısmı kasıtlı ve tertipli olarak, küçük bir kısmı da gaflet veya aldatılma sonucu olarak herkesin gözü önünde gelişe gelişe bugünkü halini almıştır.

Şayet Silâhlı Kuvvetler en uygun biçimde müdahale etmekte biraz daha geç kalmış olsaydı, yurdumuzun ne hale düşeceği herkes tarafından şimdi daha iyi anlaşılmaktadır.

İçine düşülen durumun ve devletin varlığına yöneltilmiş tehlikelerin vatandaş tarafından iyice anlaşılması ve değerlendirilmesi zorunludur. 12 Mart öncesi hale bir daha düşülmemesi için bu uyanıklık gereklidir.

Vatandaş acaba niçin son anarşik olayların asıl nedenlerini ve bunları yaratanları, hakiki çehre ve mahiyeti ile anlayamamıştır?

Bunun cevabını, yurdumuzda gerçeklere aykırı şekilde yürütülen kasıtlı ve yaygın propagandanın etkisinde aramak gerekmektedir. Aşırı sol da, aşırı sağ da daima olayları tek yanlı olarak yorumlamakta, hattâ gerçekleri değiştirerek kamuoyuna aksettirmekte birbirleriyle yarışmışlardır. Bu konuda çeşitli örnekler vermek kabildir.

Bugün bunlardan tipik ve uyarıcı bir tanesinin üzerinde duracağız.

Bir yıl önce, 22 Mayıs 1970 gecesi Ankara'da DEV - GENÇ üyesi bir öğrenci öldürülmüştü. Bu cinayet vesile edilmek suretiyle yapılan yayınları ve bunu izleyen eylemleri hatırlayalım :

23 Mayıs 1970 günü, aşırı sol yazarlara kadrolarında yer veren ve devrimci eylemleri devamlı destekleyen bazı gazeteler DEV - GENÇ üyesi MUSTAFA ŞEFİK KUSEYRİOĞLU'nun öldürülmesi haberini vatandaşa şöyle duyurdu :

"Basın - Yayın Okulun'da gece bir cinayet işlendi

Öğrenciyi öldürenler kaçtı....

Vurulan Kuseyrioğlu'nun cesedi başında gazetecilerle konuşan öğrenciler, "ölenin sosyalist olduğunu, meçhul katillerin ise sağcı olmaları gerektiğini" söylemişlerdir".

Olayları daima "Devrimci" açıdan ele alan ve devrimciliği ihtilâl anlamında kullanan bir yazar, bu cinayet dolayısiyle 24 Mayıs 1970 günü şunları yazdı :

("Bu cinayetler sermaye politikacılarının Türk kamuoyuna yansıtmaya çalıştıkları gibi üniversitelerdeki bir sol - sağ çatışmasının sonucu değildir. Üniversitelerde bağımsızlıktan, Anayasanın uygulanmasından ve sömürünün sona ermesinden yana olan gençler sinsi bir plan gereğince katliama tabi tutulmaktadırlar. Bu sinsi planı uygulamakta olan örgüt bir yandan CIA ile Aramco'ya bir yandan da sermaye siyasetçilerine dayanmaktadır. 24 saat içinde CIA'dan Aramco'ya uzanan çizgide örgütlenmiş olan sinsi cinayet şebekesini ortaya çıkartmak ve bu şebekeye yardımcılık etmiş olanları çok sert şekilde cezalandırmak gerekmektedir. (*)") Bu suretle yazar cinayet olayını ucu dışa kadar sirayet eden anlaşılmaz bir mantığa sokmuştur.

Bir başka gazete de, "devrim, içinde yaşadığımız hukuk düzenine karşıdır" demesi ile tanınmış bir yazar Mustafa Kuseyri'nin ölümünü şöyle işledi :

(Katiller gecenin karanlığına ve iktidarın koltuğu altına sığınmışlar usul usul ilerliyorlardı. Kimse yoktu okulda... Silâh da yoktu okulda.. İktidarın polisi bir gün önce arama tarama yapmış katillere cinayet olanağını yaratmıştı.) (**)

Mustafa Kuseyri DEV - GENÇ'e mensuptu. Cinayeti bu örgütün yayın organı İLERİ Dergisi de şöyle veriyordu :

(*) Çetin Altan 24 Mayıs 1970 Akşam.
(**) İlhan Selçuk 24 Mayıs 1970 Cumhuriyet.

(22 Mayıs 1970 günü akşamı Amerikan Emperyalizminin işbirlikçilerinin kurşunları Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu üyesi ve Hukuk Fakültesi İkinsi Sınıf Öğrencisi devrimci kardeşimiz MUSTAFA KUSEYRİ'yi öldürdü. Basın - Yayın Yüksek Okulu Öğrenci temsilciliğinde bulunan Mustafa Kuseyri'yi vuran işbirlikçi hainler daha sonra olay yerinden kayboldular.)

Resim : 1 — Battal Mehetoğlu adında bir bahtsızın meçhul ölümü dolayısıyla "Türkiye'de Devrimci mücadele" adlı kitapta şöyle diyorlardı :

"Cenaze merasimi anti-emperyalist bir gösteri halini aldı... Battal Mehetoğlu'nun öldürülmesiyle bütün ilerici kuruluşlar arasında eylem içinde kendiliğinden ittifak kuruldu"

Çünkü cenaze, aşırı solcular için huzur içinde Hakka teslim edilecek bir fani değil, komünizm propagandası için ele geçmez bir fırsattır. Ve her ölümde bunu tekrarlamışlardır. Ölü bulamadıkları zaman Kuseyri olayında olduğu gibi kendileri öldürmüşlerdir.

Proleter Aydınlık dergisi de benzeri yayınlar yaptı.

Aşırı sol uçtaki bütün yazarlar, bütün kuruluşlar aynı cümleleri, fikirleri muhtelif biçimde tekrarladı.

Bu ısrarlı yalan yayınlar vatandaş efkârında her halde bir etki yapmıştır.

Bu yıl, 22 Mayıs 1971'de Kuseyri'nin ölümü yıldönümünde aynı çirkin istismar bir kere daha ele alındı ve küçük çapta teşebbüsler yapıldı.

Hal böyle iken 9 Haziran 1971 günü Ankara'ya gelen bir otobüste bir genç yakalandı. Adı Nejat Arun. Elinde başka ada yazılı bir nüfus hüviyet cüzdanı ve öğrenci hüviyeti vardı.

İlk sorgulamasında asıl adını, DEV - GENÇ üyesi olduğunu, Kuseyri'yi kendisinin öldürdüğünü, teşkilâtın cinayeti maksatlı olarak istismar edebilmesi için ortadan kaybolması gerektiğini anlattı, bunları da ekledi :

(DEV - GENÇ bu olayı kendi yönünden kullanmıştır. Ortaya çıkamazdım. Çünkü teslim olmam halinde olayın gerçek yönü aydınlanacak ve DEV - GENÇ'in durumu sarsılacaktı.) (*)

Akıllara şu sorular takılıyor :

Bu cinayeti kim yaptırdı? Cinayete hemen o sırada kimler sahip çıktı? Nejat Arun bir yıldanberi nerelerde saklandı? Kendisine yalancı Nüfus Hüviyet Cüzdanını ve öğrenci kimliğini kimler ve nasıl temin etti? Bir yıl boyu kendisini kim barındırdı ve besledi?

Adalet elbette Nejat Arun için hükmünü verecektir. Bizim üzerinde durmak istediğimiz husus, aşırı sol cephenin ger-

---

(*) Sabah 27.6.1971

çeği bildiği halde, kendi hain emelleri uğruna, kendi arkadaşlarının ölümünü dahi böylesine çirkin bir propaganda vesilesi yapmaları, katili bilerek gizlemeleri, boş iddialar ortaya atarak meçhul bir katil yaratmaları ve bunu bulamadığı için devlet gücünden şüphe duyulacak neşriyat yapmalarıdır.

DEV - GENÇ'in yayın organı İLERİ, bu karanlık maksat yararına olayı o tarihte şöyle anlatmıştı :

(Devrimci gençler savcı yardımcısının ısrarlarına rağmen şehit kardeşimizin cesedini vermemişler ve üzerine Türk Bayrağı örterek başında sabaha dek nöbet tutmuşlardır.

Binlerce devrimci genç, şehit kardeşimiz Mustafa Kuseyri'nin na'şını Tıp Fakültesinden alarak Hukuk Fakültesi önüne getirmişlerdir. Burada yapılan törende konuşan Hukuk Fakültesi Dekanı :

"Kendisini ilk defa kahpece bir kurşunla öldürüldükten sonra gördüm. Onun büyük bir kayıp olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Onun ölümü memleketimiz için duyduğumuz kayguyu ve endişeleri daha da artırmaktadır" demiştir.

Daha sonra Mustafa Kuseyri kardeşimizin na'şı arkadaşlarının omuzlarında Kızılay'dan Zafer Anıtına getirilmiştir. Zafer Anıtında düzenlenen törende yapılan konuşmalarda Amerikan Emperyalizmi ve yerli köpekleri tel'in edilmiş ve devrim andı içilmiştir.

Zafer Anıtında yapılan törenden sonra Sıhhiye'ye doğru harekete geçen gençler orada bulunan Amerikalılara ait bir otomobili ters çevirdikten sonra yakmışlardır.)

Daha sonraki günlerde bütün aşırı sol yayın organları ve onların etkisine kapılanlar bu kabil haberleri DEV - GENÇ üslûbuyla vermişler ve "Devrimci Gençliğin Reaksiyonu" şeklinde halkımıza duyurmuşlardır.

Böylece kamu ilgisi ister istemez bu yöne çevrilmiş, kulaktan kulağa türlü söylentiler yayılmış, ölüm karşısında merhamete gelen yürekler ve acıma duyguları sonuna kadar sömürülmüştür.

O günlerde cinayet hakkında soruşturma yapmak için Basın - Yayın Yüksek Okuluna giden bir polis yetkilisi dövülmüş ve üzerinde bulunan devlet malı tabanca alınmıştı. Bu tabanca daha sonra çeşitli sabotaj olaylarına karışan DEV - GENÇ'li bir öğrencinin cebinde bulunmuştur.

Bir DEV - GENÇ'li tarafından diğer bir DEV - GENÇ'linin öldürülmesi olayı ile solcuların sağcılar tarafından öldürüldüğü şeklinde kamu efkârı aldatılırken, birden, cinayet bir "Anayasa Sorunu" halinde ortaya atılmış ve "ANAYASAYA SAYGI MİTİNGİ" adı altında yeni bir gövde gösterisi daha düzenlenmiştir.

Bu gösteriye, başta DEV - GENÇ olarak diğer aşırı sol kuruluşlar ve bazı üniversite öğretim üyeleri de katılmışlardır.

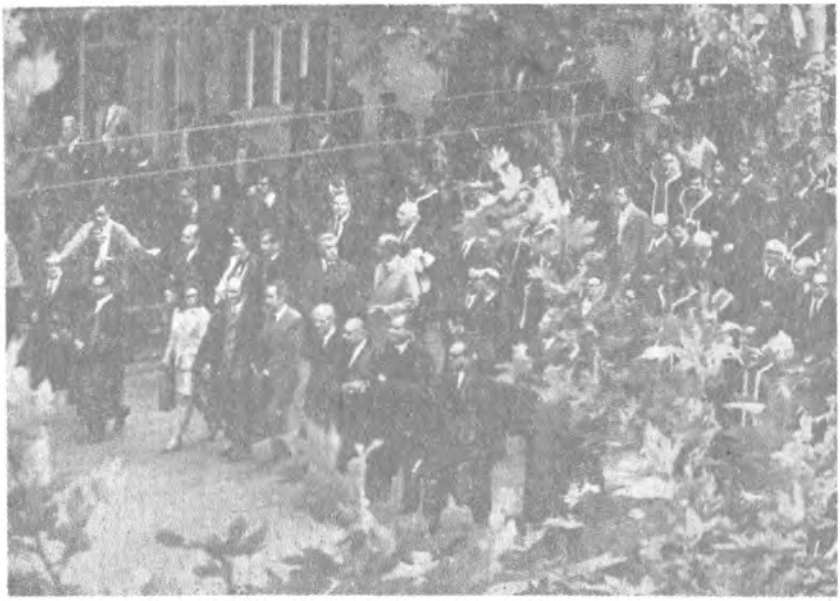
Gösteride sol yumruklarını havaya kaldırmış gruplar, sık sık

"Bağımsız Türkiye"

"Sosyalist Türkiye" diye bağırmış ve "Anayasaya saygı" mitingi ile bağdaştırmaya imkân olmayan sloganları tekrarlamışlar; Mustafa Kuseyri'nin bir komploya kurban gittiğini iddia etmişlerdir.

Bütün bu aldatmaca gayretleri arasında bir gazete (solcular bu kere kendi arkadaşlarını öldürdü) demiş, bir dergi ise 27 Mayıs 1970 tarihinde :

(İhtimal KUSEYRİ bizzat kendi arkadaşlarından biri tarafından öldürülmüştür. Bu, komünist metodda sık rastlanan

Resim : 2 — Gösteriler, yürüyüşler, mitingler kanuni ve kanunsuz her türlü toplantı sol için mükemmel birer propaganda vasıtası idi. Ne yazık ki az da olsa bir kısım üniversite öğretim görevlileri de bu tuzaklara bilerek veya bilmeyerek sık sık düşüyorlardı. İşte DEV - GENÇ'li arkadaşı tarafından Kuseyri'nin öldürülmesiyle, Anayasa'nın çiğnendiğini zanneden profesörler, doçentler ilmi kıyafetleriyle sokaklarda "Anayasa'ya saygı" yürüyüşünde, yürüyorlar....

bir uygulamadır. Nitekim Panama'da da Kızıl gençler kendi arkadaşlarından birini vurmuşlar, sonra da bir hafta süre ile vurdukları gencin cenazesini sokaklarda gezdirerek hüngür hüngür ağlamışlar ve halkın temiz duygularını sömürmüşlerdir) diye yazmıştır.

Ele geçen katil sanığı Nejat Arun'un bir DEV - GENÇ militanı ve ölenin arkadaşı olarak, olaydan bir yıl sonraki beyanlarına bakılırsa, memleketimizde de Panama'da olduğu gibi bir şehit yaratılmış, tabutu üzerine Türk Bayrağı örtülmüş, propaganda gayesi
böylece ne denirse denilsin bir Türk çocuğunun ölüşü ve cenazesi istismar edilmiştir. Daha sonra Hukuk Fakültesinde üç gün yas ilân edilmiş, "Fakülteye dışarıdan gelen saldırılar durana dek" bahanesi ile öğretim süresiz tatil edilmiş, bir yurda Kuseyri adı verilmiştir.

9 Haziran 1971'de Nejat Arun'un ele geçirilmesi ve itirafları ile anlaşılmıştır ki, cinayetin tertipçi ve istismarcıları bütün bir milletin duyguları ile oyun oynamışlardır.

Ailesinin ve memleketin kendisinden yararlı hizmetler almak için o yaşa kadar emek verip yetiştirdiği talihsiz Kuseyri'nin kurbanı olduğu cinayetin mahiyeti, geç dahi olsa nihayet aydınlanmak yolundadır.

Türk kamu efkârı bu olay ve onun istismarı suretiyle aşırı solun ve DEV - GENÇ örgütünün kendisi ile nasıl oynadığını anlamış ve memleketi tehlikeli ve anarşik ortama sokan bedbahtların hakiki çehresini tanıma ve değerlendirme olanağını bulmuştur.

Yaşanmış bu kötü tecrübe vatandaşın uyanıklığına yardımcı olursa yine de toplumumuza bir yarar sağlamış sayılmalıdır.

DÜNYA'DAKİ TÜRKİYE'YE AKİSLERİ

Dünyamız, 1967 - 1968 yıllarında, Avrupa'dan başlıyarak dalga dalga bütün ülkeleri saran ve her ülkenin bünyesine göre türlü problemlere, sıkıntılara, zararlara yolaçan, öncekilerden daha değişik bir eylem tarzıyla karşıkarşıya kalmıştı. Bu eylemler üniversite çevrelerinden, özellikle üniversite öğrencilerinden gelen, "Üniversite Reformu" ile ilgili istekler şeklinde başlamış fakat çok kısa bir süre sonra, üniversite reformunun veya öğrenci sorunlarının ötesinde karmaşık, çok yanlı istekler hüviyetine bürünmüştü.

Avrupa, bu eylemlere kesin bir ad vermekte uzunca bir süre müteredditt kaldı. Komünist ve anarşist kelimeleri bunları nitelemeye; bunların felsefe ve eylemlerini bütünüyle ifade etmeye yetmiyordu. Bu yüzden, bu eylemler, değişik bir isimle, genellikle YENİ SOL adıyla anılmaya başladı.

Öğrenci hareketlerinde yenilik, ilk önce bu eylemlerin o zamana değin görülen ve ortadoks komünist partiler tarafından âdeta klâsik denebilecek bir tarzda yürütülen kitle hareketlerinden, ajitasyonlardan başka türlü olmasındaydı. Ayrıca sloganlar başkaydı ve mücadele yöntemleri daha sorumsuz, daha sertti.

Övülen kişiler, mitinglerde eylemlerde adları haykırılan kişiler de değişikti. Bunlar alışıldığı gibi yalnız Stalin, Lenin diye bağırmıyorlardı. MARCUSE'den söz açıyorlar; MAO'nun, CHE GUEVARA'nın, CASTRO'nun, HO Şİ MİNH'in isimlerini de haykırıyorlardı.

Bunların bir kısmı 3 M harfine tapınan yeni bir dinin müteassıp müritleriydiler. Diyorlar ki : 3 M, Marks, Marcuse ve Mao'ya delâlet eder. Marks bizim Allahımız, Marcuse ise Peygamberimizdir. Mao'ya gelince, o da Peygamber kılıcıdır.

Bunların hepsi aynı görüşte olan daha doğrusu aynı felsefeden, aynı açıdan hareketle aynı yere gelen kişiler de değillerdi. Bir kısım MARCUSE bir haindir derken, diğer bir kısmı ona tapıyordu. Bir kısmının örnek aldıkları kişiler Fidel Castro, Che Guevara iken diğer bir kısmı Troçkist, daha başkaları da Stalinist idiler. Ama hepsinin birleştikleri bir nokta vardı : O da, mevcut düzeni zor kullanarak, şiddet kullanarak yıkmaktı.

Fransa'da bu olayların en yoğunlaştığı günlerde İçişleri Bakanlığı görevini ifa eden RAYMOND MARCELLİN yazdığı, (KAMU DÜZENİ VE İHTİLÂLCİ GURUPLAR) eserinde şunları söylüyordu :

(Birkaç senedenberi memleketimizde TROÇKİ, CASTRO ve MAO ideolojisinden ilham alan ihtilâlci partiler örgütlerini kurdular. Son derece mutassıp, faal ve saldırgan olan birkaç bin kişilik militan gruplar halinde çalışan bu ihtilâlci grupların gayeleri şiddet hareketleriyle siyasî iktidarı ele geçirmektir. Bu amacı gerçekleştirebilmek için her vasıtayı kullanmaktan çekinmezler. Grevler, kamu hizmeti gören kurumları işgaller, sokak gösterileri ayaklanmalar.)

Batı Almanya'daki öğrenci hareketleri, Doğu Almanya'dan özel olarak gönderilen 28 yaşındaki kızıl Rudi adlı bir anarşist felsefe öğrencisi tarafından başlatılmıştı.

O tarihte, Batı Almanya'da Komünist Partilerin kanun dışı edilmesine rağmen sadece Berlin, bu statünün dışında bırakılmış ve yine sadece Berlin özerk bir üniversiteye sahip olmuştu. Kızıl Rudi ve arkadaşları Berlin'deki bu "özerk" üniversitenin yetiştirdiği anarşistlerdi.

Alman Üniversitelerinde reform için yapılan mücadelede hareket siyasî yöne kaydırılmış; yeni sol, Amerika'nın Vietnam politikasına cephe alarak taraftar toplamış, solcu öğrenci kuruluşlarını güçlendirmişti. Kızıl Rudi; Lenin, Ho Şi Minh, Mao ve Che gibi komünist liderleri örnek almış bir anarşistti. Türkiye'dekilerin de Orta - Doğu Teknik Üniversitesinde, Siyasal Bilgiler Fakültesinde aynı komünist liderlerin resimlerini duvarlara astıkları ve sloganlarını, isimlerini yazdıkları veya gösterilerde haykırdıkları herkesçe hatırlanacaktır.

1968 yılında bir anarşist öğrenci liderinin, Batı Berlin'de gene bir solcu tarafından yaralanmasını bahane eden aşırı solcu gençler, gösterilere başlamışlar, birtakım binalara molotof kokteylleri atarak tahrip etmişler, kamyonları yakmışlardır. Bu ayaklanmalarda Alman Sosyalist Öğrenci Birliğinin rol oynadığı ve anarşist hareketleri bizzat düzenleyip desteklediği daha sonra öğreniliyordu. Ayrıca dikkati çeken bir husus da tahsilde bulunan bazı aşırı solcu Türk öğrencilerinin bu hareketlerde aktif rol oynayışları ve Münih'teki yürüyüşte Kızıl anarşist Che Guevara'nın bayrağını taşımaları idi. Böylece Almanya'da (Üniversite'de Reform) isteği ile başlayan hareketin kısa bir süre içinde anarşiye dönüştüğü açıkca ortaya çıkıyordu. Almanya'daki hareketlere ülkenin ağır sanayiinde çalışan ve oldukça büyük bir kitle teşkil eden Alman işçisinin katılmayışı hattâ karşı çıkması olaylara bir fren vazifesi görmesine rağmen talebe olaylarının daha fazla şiddetlenmesine mâni olmak için Alman Hükümeti, olağanüstü haller kanunu'nu çıkarmıştı. Bu kanunda demokratik düzeni korumak maksadıyla haberleşmeye sansür konulması, seyahat hürriyetinin sınırlandırılması, silâhlı kuvvetlerin sivil hedefleri korumak için müdahale etmesi gibi tedbirler meyanında, mevcut düzeni yıkmak teşebbüsünde bulunanlara karşı her Almanın direnme hakkının olacağı hususları da yer almaktaydı.

Alman Hükümeti bu tedbirleri alma yönüne giderken ve içlerine bazı Türk uyruklu öğrencilerin de karıştığı belirtilen bu hâdiseler olup biterken Türkiye'deki aşırı solcular da boş durmuyorlardı. İstanbul'da bir üniversitenin kuruluş yıldönümünü kutlamak için düzenlenen bir şölenin, derhal gerçek amacından saptırılmasına ve aşırı solcu bir mahiyet almasına çalışılıyordu.

Meselâ, 20 Nisan 1968 günü Beşiktaş'ta toplanan 150 kadar öğrenci Barbaros heykelinin önünden Taksim'e yürüyordu.

Yürüyüş esnasında faşizm lânetlenirken; dost bir ülkeyi sembolize eden kılığa bürünmüş bir öğrenci halkı selâmlıyor, arkadaşları hep bir ağızdan (Sosyalist olacak Türkün ülkesi), (Emekçiler solcudur, burjuvalar yolcudur) diye bağırıyorlardı. Ama, iş bununla da bitmiyordu.

Kafile Uzak - Doğu'daki bir ülkenin konsolosluğu önünden geçerken (belirli bir sebep ortada olmadığı halde) aleyhte gösteri yapıyor; Kızıl Rudi'nin yaşadığı ülkenin konsolosluğu önünde ise bir süre durarak (RUDİ! RUDİ! Çok Yaşa), (Rudi'nin katillerine yuh) diye bağırıyordu. Bir kısım gençler, artık Türkiye'de de açıkça Kızıl Rudi'nin savunuculuğunu yapmaktan çekinmez hale gelmişlerdi.

Tertipçilerin asıl amacı hiç şüphesiz Kızıl Rudi değildi. Rudi, kitleleri harekete geçirmek için kullanılan bir heyecan unsuru bir bahane, bir slogan idi.

Fransa'da öğrenci hareketleri 3 Mayıs 1968'e Nanterre Edebiyat Fakültesinin kapatılmasını protesti amacıyla başlatılmış görünüyordu. Aşırı sol eylemler, bir süredenberi üniversitelerdeki kaynaşmaları organize etmek için özellikle devrimci yani ihtilâlci komünist gençlik hareketinin çağrısına uyularak Sorbonne Üniversitesinin burjuvaziye karşı bir mücadele merkezi haline getirilmek istenmesiyle gelişti.

Öğrenciler polislere karşı saldırıya geçmiş olaylar büyümüş; gösteriler üzerine üniversitelerin bir kısım fakülteleri kapatılmıştı. Nanterre Üniversitesinde öğrenci ayaklanmasının, kendilerince açıklanan en önemli sebepleri arasında gençlerin yurtlarda kalan kızların yatak odalarına serbestçe girmelerine izin verilmesi isteği de vardı.

Babası da eski bir Alman komünist olan Kızıl DANY önderliğindeki solcu öğrenciler Vietnam ve emperyalizm aleyhinde gösteriler düzenliyerek harekete siyasal bir yön vermeye çalışıyorlardı. Gösteri yapan öğrenciler komünist sendikaların teşvik ve desteği ile 24 saatlik genel grev hazırlamak için harekete geçtiler. Genel grev hareketleri üzerine, Fransa'da hayat felce uğramış, ulaşım aksamış, elektrikler ve telefonlar kesilmiş, devlet radyosu yayınlarını durdurmuştu. Aynı gün Sorbonne Üniversitesinin damına çıkan öğrenciler kızıl bayrak çekmişler ve fakültenin pencerelerine Vietnam bayrakları ile kızıl bayraklar asmışlardı. Tıpkı, daha sonra Türkiye'deki olaylarda aşırı solcuların Beyazıt Kulesine kızıl bayrak çekmeleri gibi.

Üniversiteyi işgalleri altında bulunduran öğrenciler işgal komiteleri kurmuş rejimin devrilmesini talep ederek hareketlere siyasî bir nitelik vermişlerdi. Aynen Türkiye'deki 1968 öğrenci olaylarında olduğu gibi...

Öğrenci liderlerinden anarşist Cohen Bendit'nin Fransa'da kalmasını yasaklayan kararı protesto etmek amacıyla düzenlenen gösteriler devam ederken; Bendit, Sorbon'da yaptığı basın toplantısında, fabrikaları işgal etmiş olan işçilerin, savunma düzenine girmelerini istemekte ve hareketin asıl amacının fabrikaların yönetimini işçilerin ele almaları olduğunu belirtmekteydi. Türkiye'de de fabrika işgalleri ve fiilî durumların Fransa'dakine benzer bir hal alması kökü eskiye dayanan komünist faaliyetlerin yıllarca yaptığı tahriklere ve propagandalara dayanıyordu.

Daha sonra bütün Fransa'ya yayılan şiddet hareketlerini durdurmak ve ülkeyi büyük bir keşmekeşe iten olayların önüne geçebilmek için De Gaulle silâhlı kuvvetlerin desteğiyle anarşist solcu kuruluşları kapatmış referandumla halkın tasvibini aldıktan sonra ceza ve basın kanununda değişiklikler yapmıştı.

İtalya'da ise Haziran'ın ilk haftasında solcu öğrenciler tarafından, sağ eğilimli bir gazetenin basılmasına engel olunmasıyle olaylar gelişmiş coplarla savaşan polislere karşı öğrenciler taş ve tuğla kullanmışlar, bazı mağazaları tahrip etmişler, Ho Şi Minh adına tempo tutmuşlar ve üniversiteleri işgal etmişlerdir.

Dünya'da bu olaylar devam ederken Türkiye'de bilhassa Ankara ve İstanbul gibi büyük şehirlerimizin üniversitelerinde başlayan reform isteklerine aşırı solcular el atma çabası içine girmişlerdi. Oysa ki, Türk öğrencilerin büyük kitlesi üniversite bünyesindeki hastalıklara teşhis koymak ve şiddet yoluna başvurmadan görüş ve dileklerini kamuoyuna duyurmak istemişlerdi.

Öğrenciler ne istiyorlardı? Bir ilim ve ahlâk müessesesi olması lâzım gelen üniversitelerde yolsuzlukların bulunduğunu, suistimallerin suyüzüne çıktığını, ahlâkla bağdaşmayan davranışlara raslandığını, fahiş fiatla kitap satıldığını, idarî yolsuzlukların yanında ilmî yetersizlikleri bulunan birtakım öğretim üyelerinin mevcut olduğunu, Özel Yüksek Okulların başlıbaşına bir sorun haline gelmesine rağmen kimse tarafından ele alınmadığını ileriye sürüyorlardı. Bu arada imtihan yönetmeliklerinden yurtlara, gıda meselesinden, istedikleri fakültelere girememeye kadar birçok dert ve davalarının da bulunduğunu hatırlatarak, bunlara çözüm yolu bulunmasını istiyorlardı.

Bu isteklerin isabet derecesi, yöneltilen suçlamaların doğru olup olmaması elbette ayrı bir konu idi; ama, bu şekliyle,

ileri sürülen istek ve eleştirilerin, başlangıçta art niyetler taşıdığı da iddia edilemezdi. Ancak, şu da var ki, bu durumdan yararlanmak isteyenler de pusuda idiler. Başbakan Nihat Erim'in de belirttiği gibi her alanda bütün reformlar yapılsa, acaba pusudakiler, Türkiye'nin millî birlik ve bütünlük içinde yaşamasını isteyip susacaklar mıydı? Şüphesiz ki, hayır!

Resim : 3 — Ne yazık ki, eğitilmiş ve kendi deyimleriyle bilinçlendirilmiş kişiler ve gruplar tarafından öğrenci istekleri diye başlayan bu hareketler kısa zamanda siyasî ve ideolojik yönlere dönüştürülmüştür.

Almanya ve Fransa'da öğrenci eylemleri devam ederken, oralara gidip gelmiş birtakım aşırı solcu gençler ve bazı öğretim üyeleri, bu hareketleri Türkiye'ye aktarmak istemekte ve anarşiye elverişli bir ortam hazırlama çabası içinde bulunuyorlardı.

TÜRKİYE'DEKİ AŞIRI SOLCU ÖĞRENCİ EYLEMLERİNİN TAHRİKÇİLERİ KİMLERDİR?

Avrupa ülkelerinde başlayan anarşist öğrenci eylemlerinin benzeri, Türkiyemiz'de masum kılıklı kıpırdanışlar halinde belirdiğinde; bazı kimseler bu davranışları, Batı'da olup bitenlerin serpintisi küçük olaylar ya da gelip geçici hevesler olarak yorumlamaya eğilimli görünüyordu.

Dikkatten kaçan ilk husus bu oldu; sokak olaylarında kanun sınırlarının zorlanmaya başlanıldığı gerçeği farkedilmedi. Ayrıca gözden kaçan iki nokta daha vardı :

Birincisi, üniversite reformuyla, öğrenci sorunlarıyla ilgili istek ve sloganların tıpkı batı ülkelerinde olduğu gibi hızla ikinci plana atılarak, eylemlerin gitgide aşırı sola doğru açılan bir politik kavga mahiyetini aldığı; ikincisi ise, daha önceden şartlandırılmış aşırı solcuların, bu vesile ile gençlik üzerindeki kışkırtmalarını artırıp onları sokağa dökmek, politikayı sokağa indirmek ve gençlik eylemlerini kendi açılarından istismar etmek suretiyle önce sokağa, ardından fabrikalara, tarlalara hâkim olmak istedikleri gerçeği idi.

Bu yüzden her zaman hatırlanmalıdır ki, Avrupa'daki YENİ SOL adı verilen anarşist - komünist öğrenci hareketleri, Türkiye'deki aşırı solcu eylemlerin başlamasının biricik sebebini teşkil etmemiş; yurdumuzda, komünistlerce zaten geliştirilmesine çalışılan eylemlerin üniversite gençliği arasında yayılması ile demokrasi aleyhtarı, "parlamento dışı muhalefet" teşkiline başlamışlar, basındaki kalemleri ile yeni muhalefetin tutturulmasına çalışmışlardır.

Atatürk tarafından Cumhuriyetimizin kuruluş yıllarında kanun dışı edilen komünist gruplar hiçbir zaman açık faaliyet göstermemiş, hiçbir zaman Türk işçisinin ve köylüsünün rağbetine mazhar olmamış, daima dışarıdan emir almış ve dışarıya bağlı kalmıştır.

Zaman zaman maskeli sosyalist parti hüviyetiyle resmen faaliyette bulunmayı deneyen ve her seferinde de oyunları bozulan komünistler geniş kitleleri etkileyemeyeceklerini çok iyi anladıklarından daima kandırılmış militanlar temini için uğraşmışlar; bu arada Türk gençliğine de el atmışlardır.

İkinci Dünya Savaşı yıllarında ve onu izleyen Türkiye'nin çok partili hayata geçmeye çalıştığı yıllarda, yer altında çalışan daha sonra 1946'da kanunî örgüt kurmaya teşebbüs eden, dışarıya bağlı biravuç hain tarafından gizli hücreler teşkili suretiyle kurulan kızıl çete, komünist bir dış merkezin de tasvibini alarak hazırladığı TEK CEPHE faaliyetini açıktan yürütmek için bazı hazırlıklara girişmişti. Bu cephenin adı, bir bakıma, bir çeşit işsizlik ve pahalılıkla savaş anlamına gelen (FAŞİZM VE VURGUNCULUK ALEYHİNDE GENİŞ CEPHE) idi.

O tarihte, âdil Türk mahkemelerinde cereyan eden duruşmalar sonucunda ortaya çıkan ve mahkûm olan ŞEFİK HÜSNÜ DEYMER, bu partinin bağlı bulunduğu yabancı bir devlete verdiği raporda, üniversite çevresindeki faaliyetlerini şu cümlelerle anlatıyordu :

(Bilhassa üniversite muhitinde hiçbir zaman hareketimize nasip olmayan bir küşayiş ve süratle bir serpilme kaydedilmiş; üç ay gibi bir zaman içinde, 150'si teşkilâtlı gruplara mensup olmak üzere 500 kadar öğrenci sloganlarımız etrafında harekete geçirmek imkânı elde edilmiştir.)

Aslı yabancı bir ülkeye gizlice gönderilen, bir kopyası da bu ajanın evinde 1946 yılında güvenlik kuvvetlerince yapılan

aramada ele geçen ve Türkiye'de yürütülen komünist faaliyetlerinin hesabını veren bu rapor 3 ay gibi kısa bir zamand a500 üniversiteli gencin komünist emellerine hizmet edebilecek duruma sokulduğunu kesinlikle ortaya koyuyordu. Bu raporda şu cümlelere de raslanıyordu :

(1942 senesi içinde faaliyetlerimiz daha ziyade legal neşriyat üzerinde toplanmıştı. Ankara'da çıkan Marksist iki mecmuaya muntazaman rehberlik ettik. Muvafık gördüğümüz yazıların geçmesine dikkat ettik. Bir taraftan da TAN gazetesinde umumî siyaset ve cihandaki harp safhaları hakkında günü gününe görüşlerimizi takip eden yazılar çıkmasını temine uğraştık. Bazen bunları bizzat kaleme alarak neşrettik. Hareketin merkezi sıkleti biraz münevver gençliğe doğru ağır basmağa başlıyordu. Zira rehber arkadaşlarımızın ekserisi merkezden uzaklaşmış ve işçi sınıfı ile olan rabıtalarımız oldukça gevşemiş bulunuyordu...

.....Yine bu sıralarda gemi azıya almış olan ırkçı faşist harekete karşı da sistemli bir mücadele yürütülüyordu. Daha yaz iptidasında Türkçülük meselesinin içyüzünü ilmî bir şekilde tahlil ve teşhir eden bir broşür (EN BÜYÜK TEHLİKE) namı altında legal olarak matbuat âlemine sürülmüş, bunun büyük akisleri olmuş, üniversite gençliği arasında büyük bir nefretli heyecan uyandırmış ve bu gençler arasında hareketimizin itibarını fevkalâde yükseltmiştir. Daha sonra üniversiteliler arasında kurulan (FAŞİZM VE VURGUNCULUK ALEYHİNDE GENİŞ CEPHE) hareketinin muvaffakiyetini kısmen buna borçluyuz.)

Komünist Cephe faaliyetlerinin, üniversite gençliği arasına sokulmuş bulunan kolu "İLERİ GENÇLİK BİRLİĞİ" idi. Daha başka bir deyimle, komünistler, genç bir üniversite asistanı aracılığıyla bu kuruluşu ve üyelerini kendi emellerine âlet etmeye çalışmışlardı.

Daha sonra 2 Temmuz 1946 tarihinde evvelâ BİRLİK, kısa bir süre sonra da DERNEK adı altında İSTANBUL YÜKSEK TAHSİL GENÇLİK BİRLİĞİ veya DERNEĞİ kuruldu.

Tüzük hükümleri gereğince son derece masum görünüşlü ve hiçbir şekilde politikaya girememesi gereken bu dernek hakkında 1950 yılında kovuşturma başlayınca, yapılan aramalarda ele geçirilen ilk belge LÜBNAN KOMÜNİST GENÇLİK TEŞKİLÂTI'na yazılmış bir mektup olmuştu. Bu derneğin tertiplediği olaylardan birkaçı da şunlardı :

* Üniversite harç kampanyası,
* Vatan haini NÂZIM HİKMET'i kurtarma kampanyasını başlatmak için bildiriler dağıtmak,
* Nâzım Hikmet'i kurtarmak için imza toplamak,
* Nâzım Hikmet gazetesi çıkarmak,
* Çiçek Palas toplantısı vb.

Bu dernek batılı bir bestecinin ölüm yıldönümünü anmak için düzenlediği toplantıda, müziği değil sınıf mücadelesini ele alıyordu; Şehit Kubilay'ı anmak için bir tören düzenlerse masum Kubilay'ın şahsında Türk devrimlerine, Türkiye Cumhuriyetine saldırmaya yeltenen ve hemen kafası ezilen kör taassubu, şeriatçıyı bir yana bırakıp bambaşka bir irtica tanımı ortaya koyuyordu. Bu törende irtica, gericilik şöyle tanımlanıyordu :

(Hangi cemiyette olursa olsun nüfusun çoğunluğunu teşkil eden topluluğu yani alnının teriyle yaşayan HALKLARIN ekonomik, sosyal ve kültürel bakımdan kalkınmasına, kendi hâkimiyetlerini devam ettirebilmek için, siyasî partileriyle, ordularıyla her türlü yayın vasıtalarıyla, dinî ve gayri siyasî münasebetleriyle engel olmaya çalışan bütün kuvvetler irticaı temsil eder.)

Görülmektedir ki, bugün aydınları da, orduyu da gerici sayan ve HALKLAR deyimiyle Türkiye'nin bütünlüğüne kasteden şehir eşkiyasının ve destekleyicilerinin kullandıkları terimler hiç de yeni değildir ve 20 yılı aşkın bir süre önce, politika ile uğraşmamak amacıyla kurulmuş bir öğrenci örgütü tarafından ortaya atılmış bulunuyordu.

Aşırı sol İstanbul'da örgütlenirken Ankara'yı ihmal etmiyordu. Ankara'da yine öğrencilere el atıyor ve TÜRKİYE GENÇLER DERNEĞİ adlı bir örgüt kuruyordu.

Komünistlerin bu derneğe el attıkları şuradan belli olmuştu ki, 1951/1952 tevkifatında hüküm giyen 43 komünist bu kuruluşun üyesi idi.

İstanbul'daki, sözde politikaya karışmayan İstanbul Yüksek Tahsil Gençlik Derneği'nin üyeleri de aynı durumdaydılar. Bunların içinde 5 - 6 aydan başlayarak 5 - 6 yıla kadar hüküm giyenler vardı. 1951/1952 tevkifatı bu gerçekleri açıkça ortaya koymuştu.

Öğrenci eylemlerinin aldığı son durumdan şikâyetçi olan ve bu hareketlerin sadece Avrupa'daki öğrenci hareketlerinin etkisiyle başladığını düşünenlerin, bu eylemlerin geçmişe dayanan kökleri ve değişik cepheleri bulunabileceğini de gözönünde tutmaları gerekir.

Türkiye'nin bütünlüğüne, Türkiye Cumhuriyetine kastetmek isteyen hainler, eşkiyalar mantar gibi yerden bitmemişlerdir. Hiç şüphesiz bağımsız ve âdil Türk Mahkemeleri geçmişte olduğu gibi, şimdi de suçluları tespit edecek ve müstahak oldukları cezalara çarptıracaklardır. Türkiye Cumhuriyetinin gücü, kendini korumaya muktedir olacaktır.

AŞIRI SOLUN CEPHE KURMA TEŞEBBÜSLERİ DIŞ TEMAS VE DESTEKLER

İkinci Dünya Savaşı yıllarında (FAŞİZM VE VURGUNCULUK ALEYHİNDE GENİŞ CEPHE) programı adı altında Türk gençliğine el atmayı deneyen komünistler, 1961 Anayasasının kabulünden sonra yeniden sahneye çıkma zamanlarının geldiğine hükmetmişlerdi. Doğrudan doğruya kendilerinin işe karışmayı doğru bulmadıkları hallerde faaliyetlerini başkaları vasıtasiyle yürütmeyi ya da başkalarının yürüttükleri hareketlerden yararlanmayı deniyorlardı. Tabiî komünist olsun olmasın, kimin tarafından kurulursa kurulsun, sol cephe faaliyetleri onların işe karışmak için bekledikleri en önemli fırsatlardı.

Daha 1962 yılında haftalık bir solcu gazetede bir yazar :

(Sosyalistler her çeşit dogmatizmden ve ayırıcılıktan sıyrılarak toplumun çeşitli sınıflarında mevcut gerçek demokrasi taraftarı vatanseverleri toplayabilecek olan MİLLÎ KURTULUŞ CEPHESİ'ni gerçekleştirmeye çalışmalıdır) diyordu. 1964 yılında GERİCİLİKLE SAVAŞ adı altında kurulmak istenilen cephe faaliyeti toplantıya çağrılan 24 kuruluştan ekserisinin, özellikle uyanık ve anti - komünist birkaç kişinin uyarmasıyla birleşme sağlayamadan dağılmıştı.

Yurt dışındaki komünistlerin lideri takma adlı YAKUP DEMİR, 1963 - 1964 yıllarında Türkiye'de mutlaka bir sol cephe kurulmasını temin ve telkine çalışarak şunları yazıyordu :

(Memleketimizin başlıca meselelerinden biri bütün ilerici millî güçlerin birliğini sağlamaktır. Komünist Partisi, emperyalizme ve gericiliğe karşı demokratik millî bir cepheyi zaferin anahtarı sayıyor.)

Kimliği bilinen komünist radyo ise sık sık şu cümleleri tekrarlıyordu :
kiye emperyalizmi ve feodalizmi yenme savaşında mayalanıp şekillenecektir. BU SAVAŞA ANCAK GÜÇLÜ BİR CEPHE İLE GİRİŞMEK MÜMKÜNDÜR.)

Biimsel sosyalizmi yani Marksizmi benimsediğini açıkca söyliyen bir siyasî partinin başkanı ise 1965 yılında bir yayın organında yayınladığı çağrıda aynen şunları söylüyordu :

(Miletimizin bütün namuslu, yürekli ve gerçekten yurtsever kuvvetlerinin bir MİLLÎ CEPHE halinde işbirliği etmeleri ve dayanışmaları kutsal bir ödevdir.)

ANTİ - EMPERYALİST MİLLÎ CEPHE konusundaki çalışmalar 1965 yılında Marksist bir siyasî parti paralelindeki gençlerin oluşturduğu BARIŞ DERNEĞİ'nin öncülük etmesi ile kuvveden fiile çıktı ve kurulan cephenin protokolü 1 Kasım 1966 tarihli aşırı solcu bir dergide açıklandı.

Ayrıca resmen açıklandığına göre CEPHEYE katılan kuruluşlar şunlardı :

1. Barış derneği,
2. Siyasal Bilgiler Fakültesi Fikir Kulübü,
3. Hukuk Fakültesi Fikir Kulübü,
4. Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Fikir Kulübü,
5. Yüksek Öğretmen Okulu Fikir Kulübü,
6. Orta - Doğu Teknik Üniversitesi Fikir Kulübü,
7. Türkiye - İş Sendikası,

8. (Daha sonra (DEV - GENÇ'e Dönüşen) FİKİR KULÜPLERİ FEDERASYONU,

9. Türk Edebiyatcılar Birliği,

10. Türkiye Öğretmenler Sendikası (Yani kısa adı TÖS),

11. Toplumcu Avukatlar Derneği,

12. İlerici Mimarlar Derneği.

Protokola imza koyan şahısların kimler olduğu açıklanmadığı için bilinmemektedir. Ama cepheyi kuran 12 kuruluştan yedisi öğrenci kuruluşuydu ve 8 ncisi ise öğrencileri yetiştiren bir öğretmen kuruluşu idi. Yine bu protokolun ortaya koyduğu diğer bir gerçek de, sol bir cepheyi tesis eden 12 kuruluşun dörtte üçünü öğretmen ve öğrenci kuruluşları teşkil ediyor ve üniversite gençliği ile öğretmenler kuruluşları politikanın içine sokulmuş oluyordu. Bu CEPHE oyunlarından öğrenci ve öğretmen çoğunluğunun haberi bile yoktu. Son olayların içinde görülen DEV - GENÇ ile Orta - Doğu Teknik Üniversitesi ve Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrenci dernekleri daha 1966 yılı içinde diğer fakülte ve öğrenci örgütleri ile birlikte yıkıcılıkta boy göstermiş bulunuyorlardı.

ANTİ - EMPERYALİST CEPHE içinde görülen kuruluşların arasındaki fikir kulüpleri federasyonu daha sonra isim değiştirdi ve DEV - GENÇ adı altında şehir eşkiyalığına kadar varan faaliyetlerini sürdürdü.

Diğer sol ve aşırı sol kuruluşların en solunda yer alan DEV - GENÇ adlı örgüt bir süre sonra, faaliyetlerini Türkiye çapında genişletmek için köylüleri tahrik etmeğe başlamıştı. DEV - GENÇ nihayet Mao'ya Castro'ya kadar dayanan aşırı sol propagandayı köylü ve işçiler arasında yürütmüş; nihayet, belirli bir ideolojiye hizmet için, kasıtlı olarak malûm ve kasıtlı sloganlarla kitleleri etkilemek istemiştir.

Resim : 4 — Hedef daima mümkün olduğu kadar çok insan ve kuruluşu sol gayeler için kullanmak olmuştur. Bu maksatla lüzumunda eylemlerine katılmayan kuruluşları teşhir etmek, teşvik etmek hattâ tehdit etmek de metotları arasında idi. İşte hâlâ aranmakta olan Doğu Perinçekli ve İzmirde 5 polisimizi yaraladıktan sonra ölen Nedim Öztaşlı bir mitingte "Ziraat mühendisleri niçin susuyorsunuz" pankartı.

Politikayla değil, öğretmen sorunlarıyla ve dertleriyle uğraşmak için kurulmuş bir sendikanın yöneticileri ise, sendika üyelerinin teşkil ettiği geniş kitlelerin tasvibini almadan, ama onlar adına hareket edip üyelerini güç durumda bırakarak politikaya girişmişti. Bu kuruluşa mensup bir üniversite öğretim üyesi; Marksizme inandığını; komünist faaliyetlerini ve devlet düzeninin zorla değiştirilip devrilmesini önlemek amacıyla çıkarılmış bulunan Türk Ceza Kanununun 141 ve 142 nci maddelerinin öğretmen hürriyetlerini kısıtladığını; Türkiye'de

anti - emperyalist ve sosyalist olmayan bir eğitimin millî sayılamıyacağını söyleyebilecek kadar rahat hareket edebiliyordu.

Öte yandan aynı kuruluşun DEVRİMCİ EĞİTİM konulu toplantısında, konuları tamamen Marksist açıdan ele alan ve siyasî parti kongrelerindekileri de aşan konuşmalar yapılıyordu.

Diğer meslek kuruluşları da şehir eşkiyalarının paralelindeki DEV - GENÇ'le politikanın içindeydiler. Hiç şüphesiz bu kuruluş üyelerinin tümünü suçlamak doğru olmaz; yöneticilerinin tutumlarını beğenmeseler dahi ellerinden gelen bir şey yoktu. Ve aşırı sol propaganda, kendisinden başka türlü düşünmek isteyenleri psikolojik ve maddî baskı altında tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Aşırı solcu öğrenci kuruluşlarının, örgütlerinin ise dersleri, sınavları bir yana bırakıp Marksizm - Leninizm - Maoizm teorisini öğrenmek, öğretmek ve öğrendiklerini pratiğe koymak peşinde koştukları da iyice suyüzüne çıkmıştı. Hüküm giymiş ya da hüküm giymekten yakayı sıyırabilmiş komünistler gençliğe Türk Devletini yıkmak için strateji ve taktikler vermekle meşguldüler.

Bunların dışında bulunan sosyalist düşünür diye anılan bir yargıç da, DEV - GENÇ'le ilişkisi bilinen Karadeniz Üniversitesi Fikir Kulübü tarafından yayınlanan Strateji ve Taktik kitabında şunları söylüyordu :

("Tek güvencimiz gençliktir, Cumhuriyet gençliğe emanettir" gibi yargılar, ciddî bir anlam taşımazlar. Bu gibi yargılar -olsa olsa- gençleri coşturmak, onları okşamak amacını güden söz fantazileridir.) (*)

(*) Ali Faik Cihan "Gençlik İçin Strateji ve Taktik" sayfa 7 Ağustos 1968

Bilindiği gibi, (Ey Türk Gençliği, Birinci Vazifen Türk İstiklâlini ve Cumhuriyetini, İlelebet, Muhafaza ve Müdafaa Etmektir) diyen ve Cumhuriyeti Türk Gençliğine emanet eden Atatürk'tü. Bu yargıları söz fantazileri olarak niteleyen ve ciddî bir anlam taşımaz diyenler herhalde Türk Gençliğini Atatürk'çü çizgiden ayırmak isteyenlerdi. Zaten yazar gençliği (sosyalist gençlik), (sosyalist olmayan gençlik) şeklinde ikiye ayırdıktan sonra gençliğin amaçlarını şu cümleyle açıklıyordu :

(Sorunlara çözüm getirmek isteyen gençlik mücadelesinin temel amacını bilmek zorundadır. Bu amaç EMEKÇİ SINIFININ İKTİDARIDIR.)

DEV - GENÇ'in yayın organı ise LENİN'in gençlikle ilgili görüşlerini açıkça yayınlıyor ve gençliğin beyni sürekli olarak yıkanıyordu. İşte bu gibi faaliyetler sonunda Orta - Doğu Teknik Üniversitesi ve Siyasal Bilgiler Fakültesi komünistlerin, anarşistlerin, şehir eşkiyalarının saklanma yerleri, hareket üsleri haline geliyordu. Bilimsel Sosyalizmi yani Marksizmi benimsediğini açıklayan, bölücü eylemlerde bulunduğu için geçenlerde kapatılan bir partinin Amerikalılara karşı pasif direnme tezi, NATO'dan çıkma görüşleri, yıllar sonra nihayet Amerikan Büyükelçisinin arabasının Orta - Doğu Teknik Üniversitesinde yakılması merhalesine ulaşıyordu.

Sonradan DEV - GENÇ adını alacak olan FİKİR KULÜPLERİ FEDERASYONU ise, teşkilâtlarına herkesin giremiyeceğini, hücre yerine öbek terimini kullanarak yedi kişilik öbekler, gruplar halinde çalışılması gerektiğini; Marksizmin teorisini iyice öğrenip eyleme geçilmesini istediklerini üyelerine açıklıyordu.

Daha sonra iş yabancılardan telkinler, talimatlar almaktan çıkıp dış ülkelerden şu ya da bu şekilde para, kitap, klişe, silâh almaya gelecekti.

Bazı öğrenci kuruluşları tarafından 1967 yılında düzenlenen EVRENSEL BARIŞ ŞENLİĞİ gençliği kademe kademe aşırı sola sürükleyen tipik eylemlerden biriydi. Ve bu şenlikte bol bol komünist propagandası yapılmış, para harcanmıştı.

O tarihte, birisi ortaya çıkıp da, (bu değirmenin suyu nereden geliyor?) demeyi akıl edemedi. Ancak, bir yıl sonra bir Lübnan gazetesi olan EL-HAYAT'ta, yabancı bir ülkenin Türkiye'deki şenlik tertipcilerinden birine para verdiğini belirtir bir belge yayınlaması üzerine bu sorular sorulmaya başlandı.

EL-HAYAT'ın yayınladığı belgede, para verme işinin gizli kalması için gereken tedbirlerin alındığı belirtildikten sonra aynen şöyle deniliyordu :

(KONSOLOSLUĞUMUZ, MEVZUUN GİZLİ KALMASI VE İKTİDARDAKİ TÜRK MAKAMLARININ PARAYI TESLİM ALAN ŞAHSIN HAKİKİ HÜVİYETİNİ ORTAYA ÇIKARTARAK YABANCI KAYNAKLARDAN PARA ALMAK SUÇU İLE TAKİBATTA BULUNMAMASI İÇİN BU TEDBİRE BAŞVURMUŞTUR.)

Bu Türkiye'deki aşırı solcuların yabancılardan para aldıklarını, bu paralarla birtakım eylemlere giriştiklerini ortaya koyan küçük bir belge idi. Basit bir yardım konusu için böylesine tedbirler alınırsa, daha önemlileri için kimbilir hangi tedbirler alınırdı?

Türkiye'deki aşırı solcular, 1968 yılında Avrupa'daki öğrenci eylemleri hız kazanmadan önce de, hazırlıklı ve kararlı idiler. Bu eylemler, yapacakları yeni işler için onlara mükemmel bir fırsat veya bahane idi.

ANARŞİST VE AŞIRI SOL FAALİYETLERİN GELİŞMESİ

Kısa bir zaman içinde yön değiştiren, milletimizin birliğini ve vatanımızın bölünmezliği ülküsünü ciddî bir şekilde tehdit eden ve nihayet önce 12 Mart Muhtırasının verilmesini, daha sonra da sıkıyönetimin ilân edilmesi ile birlikte esaslı tedbirler alınmasını zorunlu kılan olaylara "öğrenci hareketleri" adı verilmiştir. Aslında bu ifade bir bakıma hem noksandır, hem de yanlıştır. Çünkü son merhalede adam kaçırmak, banka soymak, adam öldürmek ve devletle pazarlığa yeltenmek şeklinde beliren bu olayların, "Masum öğrenci istekleri" hüviyeti taşıyan ve çok kısa süren bir devre hariç tutulursa, başlangıçta bile öğrencilik ve eğitimle hiçbir ilgisi yoktu. Gösteri yürüyüşleri, mitingler, boykot ve hattâ işgal dönemlerinde olaylara karışanların mutlak çoğunluğu, hiç şüphe edilmesin ki, öğrenci dertlerine ve eğitim güçlüklerine çare bulunmasını istemişlerdir. Fakat hareketleri tertip eden, yöneten ve destekleyenlerin daima, ancak şimdi herkesin açıkça görebildiği başka hedefleri olmuştur. Anarşik faaliyetlerin elebaşısı durumundaki öğrenciler, diplomalarını alıp milletlerine ve ailelerine faydalı olmayı değil, "Profesyonel ihtilâlci" olmayı düşünmüşlerdir. O kadar ki, yalnız Marksist, Leninist yani komünist olmayı dahi kâfi görmemişlerdir :

"Örneğin bu arkadaşlardan bazıları üniversitelerine ya da rahat evlerine odalarına kapanıyorlar habire Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao'nun eserlerini okuyorlar. İlk bakışta "oh ne iyi" denilebilir. Amma bu kadarla kalmaktadırlar. Bunlar devrimci hareketlerimizin meselelerini çözmeye, inceleme ve araş-

tırma yapmaya ve en önemlisi sınıf mücadelesinin pratiğine katılmıyorlar. (*)

Ve bir başka dergide gerçek niyetler daha açık saçık ortaya konuluyordu.

"Düşmanın gelip devrimcileri hapishanelere doldurmaması için, bundan böyle üniversitelerin ve belirli yerlerin kale bekler gibi sonuna kadar beklenmeyeceğini bilerek, düşmana karşı yıpratıcı bir mücadele vermek gerekmektedir. (**)"

İşte bu noktada haklı çıktılar çünkü gerçekten de düşman saydıkları Atatürk'ün ordusu 12 Mart'da tahminlerini doğru çıkardı.

Bu misâlleri alabildiğine çoğaltabiliriz. Ama, netice değişmez. Sayıları ne kadar az olursa olsun, bir kısım memleket çocukları doğru yoldan saptırılmış, sadece propaganda kitapları ve sözleri ile beyinleri yıkandığından, tarafsız bir bakışla incelemek fırsatını bulamadıkları için gerçek mahiyetini öğrenemeyecekleri yabancı bir ideolojinin hizmetine sokulmuşlardır. Bu noktada Başbakan Sayın Nihat ERİM'in, bir sözünü tekrar hatırlatmak istiyoruz. Başbakan 8 Haziran 1971 akşamı, TRT Muhabirlerine verdiği beyanatın bir yerinde aynen şöyle demişti : "Bu çocuklar, ellerinde sten tabancalarla dinamitlerle 22 - 23 yaşındaki bu çocuklar, bunlar yerden bitmedi ki, bunlar kafaları yıkana yıkana, şartlandırıla şartlandırıla bu hale geldi. "Başbakan'ın bu teşhisi, bütün milliyetçi aydınların görüşüydü.

Elbette ki, asıl dava, perdenin arkasındakileri görmek, milletimizi bir kardeş kavgasının eşiğine kadar getiren bu çir-

---

(*) P. D. Aydınlık, sayı : 34, 16 Mart 1971, Yazarın Notu : Burada Anayasa değişikliği dolayısiyle 11 nci maddedeki sınıf mücadelesi tartışmalarını hatırlatmak isteriz.

(**) 1965 - 1971 Türkiye'de Devrimci mücadele ve DEV - GENÇ adlı kitap sayfa 83.

kin oyunda yalnız oynayanları değil, oynatanları da hesaba katıp gerekli tedbirleri almaktır.

Masum ve haklı tarafları olan öğrenci istekleri ile başlayan bir hareketi, çok kısa bir zaman süresinde vatan ihanetine kadar varan bir yıkıcılığa kimler ve nasıl getirdi? Biz ancak öğrenci hareketlerini başlangıçtaki hedefinden saptıran ve komünist bir ihtilâlin hazırlık çalışmaları haline getiren tesirlerden bazılarına, kısaca dokunmakla yetineceğiz.

Hemen işaret etmeliyiz ki, değişik isimler taşıyan ve çalışma konuları farklı görünen, bazen parti, bazen öğrenci veya kültür derneği ve bazen de sendika şeklinde ortaya çıkan bu kuruluşların hepsi tek bir yabancı ideolojinin, Marksist bir görüşün etrafında birleşmişlerdi. Ve hep aynı noktadan, Türkiye Cumhuriyetini yıkmak ve yerine komünist bir düzen kurmak noktasından hareket etmişlerdir. İlk bakışta belki de sert gelen bu hüküm başkalarının incelemeleri ve tespitlerinden daha çok adı geçen kuruluşların sözlerinden, yayınlarından, bildirilerinden ve davranışlarından çıkmaktadır. Aşırı sol olarak nitelenen bütün kuruluş ve örgütler, aralarındaki çatışmaların derecesi ne olursa olsun yıkılmasını şart saydıkları demokratik düzenle birlikte millî birlik ve beraberlik ülküsüne karşı düşmanlıkta birbirlerinden farksız davranışlar, öğrenci hareketlerini dünyanın belli merkezlerinden yönetilen ihtilâl propagandasının hizmetine vermişlerdir. Kısacası, her maskeyi denemiş, her kılığa girmiş her yere sızmak istemişlerdir. Türk aydını ve özellikle Türk basını, ihtilâlci komünizmin 50 yılı aşan tecrübe zenginliğini ve zaman içindeki gelişmeleri, isterseniz derinliğine incelemek imkânlarından yoksun olduğu için diyelim, çok defa gayet açık işaretler verildiği halde, nereye götürülmek istendiğimizi gerektiği gibi görememiş, böylece hem kendisi aldanmış, hem de başkalarının aldanmasına aracılık etmiştir.

Şimdi daha açık misallere geçebiliriz. Aşırı solun "DEV-GENÇ" isimli bir gençlik kuruluşu vardı. Ustalıkla yürütülen bir propaganda sonucu, aydın sayılan pekçok insan, DEV-GENÇ'in öğrenci dertleri ve eğitim konuları ile uğraştığına ve Atatürk'çü olduğuna inanmıştı; oysa adam öldürme ve kaçırmalar, banka soygunları ve diğer gerilla faaliyetlerinden çok önce, DEV-GENÇ'in gerçek hüviyeti, ne yapmak istediği, kime neye hizmet ettiği, fırsat bulursa nereye kadar gideceği belli idi. Nitekim, tüzüğünün ikinci maddesine göre bu örgütün amacı, sosyalist gençliğin düşünce ve eylemlerini geliştirmek bu amaca ulaşmak için gerekli eğitim ve propaganda çalışmalarında bulunmak, toplantılar ve gösteriler düzenlemektir. Daha sonraki bildiri ve faaliyetler, "düşünce ve eylemleri geliştirmek" sözünün mânasını iyice aydınlatmıştır. Meselâ DEV-GENÇ İzmir Yürütme Kurulunun 13 Nisan 1970 tarihli bildirisinde şu cümleler vardır: "Bütün dünyadaki devrimci mücadeleler, göstermiştir ki, devrimci eylem, mesleği, devrimcilik olan profesyonel devrimciler tarafından yürütülür. Bizler içimizde gittikçe artan sayıda profesyonel devrimciler yetiştirmek zorundayız."

Sormak lâzımdı; profesyonel devrimcilik fikri kimden ve nereden alınmıştır? DEV-GENÇ mensupları Atatürk'çü olduklarını öne sürdüklerine göre, acaba Atatürk'ten mi? Hayır! Profesyonel devrimcilik fikri bolşevik ihtilâlcisi Lenin'den alınmıştır ve "Sovyetler Birliği Komünist Partisi Tarihi" adındaki kitabın 35'nci sahifesinde aynen şöyle ifade edilir: "Lenin partinin iki kısımdan teşekkül etmesi lâzım geldiği fikrinde idi. Şöyle ki: Umumiyetle profesyonel devrimciler, yani parti işinden başka herhangi bir işle uğraşmayan ve lâzım gelen bir nispetle nazarî bilgisi, siyasî tecrübesi, teşkilâtçılık ahşkanlığı olan ve Çarlık polisine karşı mücadele yürütmekte ve polisin elinden sıvışmakta maharet peyda etmiş bulunan sayı-

Resim : 5 — Atatürk gençliği olduklarını iddia edenlerin fikren ve şeklen Stalin'e benzemeğe çalışmalarını nasıl izah edeceklerini cidden merak ediyoruz. Sayın okuyucu, tipik kasketi, kıyafeti ve hattâ bıyıklariyle bir Stalin bozuntusunun teşhisini yapmakta gecikmeyecektir. Bu kılıkla çağdaş medeniyeti hedef gösteren Atatürk'çülükten bahsolunamaz.

ca dar, muntazam bir rehber kadro "...Evet, fikir Lenin'den alınmıştı ve Türkiye'de uygulanmak isteniyordu.

12 Mart Muhtırasından önceki günlerin tarihini yazacak olan tarihçi, bazı davranışları izah etmekte büyük güçlük çe-

kecektir. DEV - GENÇ ve benzeri kuruluşlara Atatürk'çülük sıfatının bazı çevreler ve basın tarafından nasıl yakıştırıldığı işte bu izahı güç noktalardan biridir. Aslında, DEV - GENÇ ve benzeri kuruluşlar, propaganda şartları mecbur etmekdikçe, Atatürk'çü olduklarını öne sürmemiş, hattâ işlerine gelen özel bir mânada kullanarak, Mustafa Kemalcilik deyimini tercih etmişlerdir. Fakat bir kısım basın ve malesef bazı öğretim üyeleri, israr ve inatla, "Atatürk'çü gençlik" sıfatını aşırı solculara lâyık görmüşlerdir. Oysa yine aynı dönemde DEV - GENÇ neci olduğunu ve kimlerin peşinden gittiğini açıkça ilân etmekten çekinmemiştir. Bir bildirisinde şöyle yazılıdır : "Teorik eğitim konusunda (Devrimci Teori olmadan Devrimci eylem olmaz) der Lenin. Bugün üyelerimizin teorik bilgisi çok düşüktür. Bunu gidermek için :

a) Bütün üyeler DEV - GENÇ yayın organı (İLERİ) dergisine abone olacak ve okuyacaklardır.

b) Diğer yayın organları, bilimsel sosyalizmin ustalarının kitapları okunacaktır.

c) Pratik bir çözüm yolu olarak J. Stalin'in, "Leninizmin İlkeleri" ve Lin Piao'nun "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" adlı kitapları bütün üyeler tarafından özet çıkarılarak ve öğrenilerek okunacaktır. Okumayan üyeler şiddetle cezalandırılacaklar" kendilerine Lenin'i, Stalin'i, Mao'yu ve benzerlerini rehber edinenlerin Atatürk'le ve Atatürkçülükle elbette hiçbir ilgisi yoktu ve olamazdı.

DEV - GENÇ, ihtilâl hazırlıkları yaptığının işaretini de önceden vermiştir. Yine bir bildiride şu satırlar okunuyor : "Örgütlenme dernekler şeklinde olmaktadır. Ancak bu yeterli değildir. Her eylemde gruplar kurulacak, bir grup başkanı tayin edilecektir. Gruptaki militanlar grup başkanına, grup başkanı da bölge yürütme kuruluna itaat edecektir. Mücadelemiz gittikçe sertleşmektedir. Bunun için militan örgütlenmeye gidile-

cektir. Bütün arkadaşlar bu sert mücadeleye beden olarak da hazırlanmalılar. Üyeler kendilerini her türlü döğüşe alıştıracak, fazla sigara, içki bırakılacaktır. Devrimci mücadeleye zarar verici hareketler duyulduğunda ve görüldüğünde en şiddetli şekilde cezalandırılacaktır. Kendimizi mücadelenin her türlüsüne alıştırmak ve geliştirmek zorunluğundayız" dikkatli dinleyicilerimiz, Bildirideki gruplaşma deyiminin son günlerde pek meşhur olan "hücre" çalışması mânasına geldiğini elbette anlamışlardır.

DEV - GENÇ bahsini, ne yaptıklarının ve neler yapmağa çalıştıklarının özetini halen güvenlik kuvvetlerince aranan eski başkanlarından birinin ifadesi ile vererek, kapatacağız :

1 Haziran 1970 günü, SBF anfisinde, DEV - GENÇ tarafından düzenlenen genel forumda konuşan eski başkan, aynen şöyle diyordu : "Biz silâha silâhla mücadele etmeye kararlıyız. Bize silâhla karşı çıkanlara biz de karşı çıkmaya devam edeceğiz, bizim hareketimiz sadece üniversite içinde kalmamış, her tarafta meydana gelen işçi - köylü hareketlerine arkadaşlarımızı göndererek teorik ve bilinçli bir şekilde yön verilmeye çalışılmıştır. Buna devam edilecektir. Arkadaşlarımızın işçi - köylü hareketlerinin bulunduğu yerlerde uzun müddet kalmaları lâzımdır. Karadeniz'deki çay ve tütün hareketlerine bütün arkadaşlarımız giderek teorik yönü ve bilinci vermişlerdir. Bir Zonguldak, bir Ege'de aynı şeyler yapılmıştır."

Aşırı sol, siyaset sahasına 20 Temmuz 1971 günü Anayasa Mahkemesince temelli kapatılan Türkiye İşçi Partisi ile girdi. 1961 Anayasasının tanıdığı geniş hürriyet imkânlarından faydalanarak kurulan TİP, kısa bir müddet içinde, aşırı solcu bir parti haline geldi. TİP yöneticileri ve militanları öğrenci olaylarını ideolojik hedefine varmak için bulunmaz bir fırsat saydı ve sömürdü. TİP propagandası, Marksist geleneğe uyarak, mevcut düzeni yıkıp sosyalist bir düzen kurmadıkça, hiçbir şe-

yin değişmeyeceğini ve düzelmiyeceğini telkin esasına göre ayarlandı. Öyle ki, eğitim ve üniversite reformu isteyen öğrencilerin bir kısmı reform isteklerinin mânasızlığına hükmetti. Ve sağ duyu ile düşünmeğe imkân vermeyen bir propaganda bombardımanı altında, sonu ihanete çıkan felâketli bir yola girdi. TİP yöneticileri, partilerinin ve kendilerine bağlı gençliğin devrimciliğini ilân ederken, partinin eski milletvekillerinden biri, devrim kelimesinin mânasını şöyle açıkladı : "Önce devrim sözcüğünü yerinde kullanmağa alışmalıyız. Devrim, "Revolution" demektir. Evrim, Evolution, istihale gelişim demektir. Türk Gençliği devrimcidir dendiği zaman, Türk Gençliği ihtilâlcidir demektir bu."

TİP yalnız işçi - köylü ve öğrencilere "Marksist teoriye uygun bir düzen değişikliği fikrini yaymağa çalışmakla yetinmemiş aynı zamanda 1961 Anayasasının temel ilkesine, "Türkiye devleti, ülkesi ve milleti ile bölünmez bir bütündür" hükmüne aykırı faaliyetlere de girişmiş, Doğu Bölgesindeki vatandaşlarımızın ekonomik sıkıntılarını gerçeklere aykırı bir şekilde ve ideolojik bir istikamette sömürmek istemiştir. Bu konuda TİP tarafından düzenlenmiş Doğu mitinglerinde yapılan konuşmalardan bazı cümleler nakletmekle yetineceğiz :

27 Temmuz 1969 tarihli bir mitingte "Ey Doğu Milleti, Ey Müslüman kardeşlerim, eğer dininizi, milletinizi seviyorsanız, halkımız için birleşiniz. Mücadele ediniz. Artık elimizi açıp dilenmeyeceğiz. Bundan sonra elimiz yumruk olacak, hakkımızı yumrukla alacağız."

Aşırı solun sendika sahasındaki kuruluşu DİSK'tir. Yöneticilerinin bir kısmı 16 Haziran olaylarının tertipçiliği ve kışkırtıcılığından sanıktır. DİSK'in de başlıca vazifesi aşırı solun diğer kuruluşları gibi demokratik düzenin yıkılmasına zemin hazırlamaktır. Nitekim, DİSK'e bağlı bazı sendikalar, Demirperde gerisi ülkelerine karşı duydukları hayranlığı açıkça ifa-

de etmişlerdir. Şöyle ki; 10 - 12 Şubat 1970 tarihleri arasında İstanbul'da yapılan Lastik - İş Sendikasının 15'nci Genel Kuruluna sunulan raporda şu satırlar okunuyor. "İçinde yaşadığımız dünyada kapitalist sömürüden kurtulmuş toplumlar var. Sovyet Rusyası ile, Çin'i ile, Yugoslavyası, Bulgaristan'ı, Macaristan'ı, Polonyası, Çekoslovakyası, Arnavutluğu, Kübası ile sosyalist toplumlar... İnsanlar oralarda ne dışardan ne de içerden sömürülemiyor artık". Nasıl bir düzeni benimsedikleri böylece açıklanan DİSK'e bağlı bazı sendikalar, 1968 yılından itibaren anarşi ortamının hazırlanması ve öğrenci hareketlerinin gittikçe çığırından çıkması sonucuna yardım eden bir seri kanun dışı fabrika işgallerine girişmişlerdir. Bütün bu olaylar da öğrenci kesimindeki militanlar, bilhassa DEV - GENÇ mensupları ile birlikte çalışılmıştır.

Üzülerek ifade etmek zorundayız ki, aşırı solcuların sızmağa çalıştıkları meslek kuruluşları arasında TÖS'ün de adı vardır. TÖS'e bağlı öğretmenlerin hepsini suçlamak ve yabancı bir ideolojinin hizmetinde göstermek aklımızın köşesinden bile geçmez. Fakat inkâr edilemez, bir gerçektir ki, aşırı solun vazifeli militanlarından bazıları, TÖS yöneticileri arasına girmiş, bu meslek kuruluşunu çoğu zaman eğitim ve öğretim konularının dışına itmiş, aşırı solcu anarşistlerle fikir ve eylem birliği içine sokmuşlardır. Hükmümüzü doğrulayan sayısız örnekler arasında yalnız iki tanesi ile yetineceğiz. Amma bu kadarının bile yeterli görüleceğine inanmıyoruz :

TÖS ve diğer 18 devrimci derneğin ortaklaşa yayınladıkları bir bildiride şöyle deniyordu. "Gün be gün genişleyen devrimci güç birliğimiz, egemen güçlerin baskıları arttıkça daha da gelişecek; işçiler, köylüler ve bütün çalışanları kapsayan eylemlere geçecektir." TÖS'ün yalnız başına dağıttığı diğer bir bildiri de bir meslek kuruluşuna, değil ancak solcu bir ihtilâl teşkilâtına yakışacak şu cümleler vardır : "Devrimcilerin öldürülemiyeceği, işinden atılamıyacağı, güzel ve mutlu günler mut-

laka gelecektir. Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçileri, yaşasın Türkiye halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi". Ve böylece, sızmaları önlenemeyen solcu militanlar yüzünden, TÖS'de 12 Mart Muhtırasından önceki ortamı hazırlayan aşırı solcularla aynı paralele düşmüştür.

1968 yılı ortalarında başlayan ve önce, masum öğrenci istekleri şeklinde beliren olayların kısa bir zamanda komünist ihtilâl hazırlığına dönüşmesi, bir kısmını gayet kısa olarak anlattığımız kuruluşların faaliyetleri ile beynelmilel komünizmin propaganda merkezlerince yapılan çalışmaların birleşmesi neticesidir. Bu arada sırası gelmişken, iyi niyetli bazı kimselerin de paylaştığı yanlış bir değerlendirmeğe işaret etmek istiyoruz. Öyle sanılmıştır ki, aşırı solun üniversite içinde silâhlanması ve eyleme geçmesi, nefsini müdafaa zorunluluğundan doğmuştur. Bu iddia bilhassa üniversite çevrelerinde pek yaygın hale gelmiş ve getirilmiştir. Oysa aşırı solcuların hedefi kendilerinin de sık sık açıkça ifade ettikleri gibi, sadece üniversite çevresine hâkim olmak değil devletin idaresini ele geçirmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmaktır.

Konuşmamızı, tanınmış bir fikir adamının şu sözleri ile bitiriyoruz : "Bazı insanları her zaman aldatmak mümkündür. Bütün insanları kısa bir zaman için aldatmak yine mümkündür. Fakat bütün insanları her zaman aldatmak asla mümkün değildir."

AŞIRI SOLUN İŞÇİLERİ VE KÖYLÜLERİ TAHRİKLERİ

1967 - 68 yıllarında büyük öğrenci kitlesinin masum ve zaman zaman haklı istekleriyle başlayan öğrenci hareketleri, adım adım siyasî bir platforma oturtulmağa başlanmıştı. Hareketlerin siyasî yönü şüphesiz bir anda ortaya çıkmamıştı. Aksine, yıllardan beri sinsi sinsi fırsat bekleyen aşırı sol, öğrenci hareketlerinin çığrından çıkması için bütün olanaklarını kullanmıştı. Gerçi öğrencilerin büyük bir kısmı bu çabanın ardında yatan gerçekleri görerek eylemlerden sakınmıştı ama küçük bir azınlık da olsa, bazı öğrenciler siyasî yöne dönüşen hareketlerin piyonları olmaktan kurtulamadılar.

Aşırı solun "İşçi iktidarı" daha uygun bir deyişle proleterya diktatörlüğü için küçük bir öğrenci topluluğu yeterli mi idi? Şüphesiz hayır. Esasen aşırı solun hedeflerini kesinlikle bilen DEV - GENÇ liderleri basın ve radyo aracılığı ile kendilerinin "toplumsal dinamit fitili" olduklarını açıkça belirtiyorlardı. Toplumsal dinamiti bu biravuç anarşist genç ateşleyeceklerdi. Gerisi işçi ve köylü ittifakının esaslı şekilde kurulmasına bu konuda örgütlenmeğe kalıyordu. O halde yapılması gereken işler kendiliğinden beliriyordu. İşçiye ve köylüye gidip onları her türlü yollara başvurarak kışkırtmalıydılar. Bu aslında yeni bir düşünce değildi. Aşırı sol yurdumuzda işçi ve köylünün kapısını ilk kez çalmıyordu. Bu defalarca denenmiş fakat istenilen neticeyi vermemişti. Çünkü Türk işçi ve köylüsü kapıyı her defasında yüzlerine kapamıştı.

Aşırı solun öğrenci hareketlerinden edindiği bir tecrübe vardı. Kuzu postuna bürünerek işçi ve köylünün kapısı çalınır ve onların siyasî yanı bulunmayan masum istekleri ele alınarak harekete geçirilebilir miydi? Tıpkı öğrenci hareketlerinde olduğu gibi masum gösterilerek başlayan hareketler giderek mitinglere, yürüyüşlere, fabrika ve toprak işgallerine daha doğru bir ifadeyle ideolojik ve politik yöne dönüştürülebilir miydi?

Türk işçisinin grev hakkı acaba bir takım ard niyetler içinde kullanılmaz mıydı? Bu işin yöntemi Lenin'in 1920 yılında yazdığı "Solculuk, komünizmin çocukluk hastalığı" kitabında açıkca anlatılıyordu. Lenin bu kitabında şunları önermişti:

"Sendikalara girebilmek ve onların içinde kalarak her ne pahasına olursa olsun komünist çalışmalarımıza devam edebilmek için her türlü fedakârlıkları kabul ve icabında her türlü hilelere, sahtekârlıklara, illegal metodlara, kurnazlıklara müracaat etmek mecburiyetindeyiz."

1961 Anayasası, gerekçesinde, sadece işçilerin iktisadî ve sosyal durumlarını korumak veya düzenlemek amacıyla yapılan grevlere cevaz vermiştir. Siyasî grev tamamen yasaklanmıştır. Aşırı sol, grev hakkının siyasî amaçlarla daha doğru bir ifadeyle yukarıda Lenin'in tavsiye ettiği "komünist çalışmalara devam edebilmek" amacıyla kullanmanın yollarını, her kılığa girerek aramaya başlamıştı.

Bu sebeple mevcut sendikalar aşırı sola yetmiyordu. Bu teşhis yeni işçi örgütlerinin kurulmasına, Lenin'in ifadesine göre her türlü hilelere, sahtekârlıklara kanunsuz yollara ve kurnazlıklara müracaatı gerektirmişti.

Aşırı solun mevcut sendikal örgütlere karşı giriştiği sızma hareketleri de muvaffak olamıyordu.

1960 yılında Moskova'da yapılan uluslararası komünist partiler toplantısından şöyle bir karar alınmıştı :

"Sendikalarda ve kooperatiflerde birleşik cephe taktiği uygulanmalıdır. Bunların gayesi müşterek müzakereler, kitle mitinglerini tahrik ve grevler tertiplemektir."

Bu karar yurdumuzda 1966 yılı ortalarında ele alındı ve "Sendikalar Arası Dayanışma Anlaşması" veya kısa adıyla SADA isimli bir konsey kuruldu. Konsey birleşik cephe taktiğinin bir ürünü idi. Fakat bu konsey de aşırı solun isteklerine yetmemişti.

21 - 24 Kasım 1966 tarihinde Malatya'da yapılan TİP II. Büyük kongresinde, mevcut sendikal örgütlere karşı "sosyalist hüviyete sahip" yeni bir örgütün kurulması için karar alınmağa çalışılıyordu. Kongrede bu arzuları gerçekleştirilen TİP'ne mensup sendikacılar, 13 Şubat 1967 günü DİSK kısa adıyla yeni bir örgüt kurdular. 13 Şubat TİP'nin de kuruluş tarihi idi. Esasen TİP - DİSK yakınlığı sadece bu tarih beraberliğinden ibaret değildi. DİSK kurucularının pek çoğu ya TİP üyesi veya TİP'in milletvekilleri idiler.

DİSK derhal bir işçi okulu kurmuş ve kendi tabiriyle bilinçli militanlar yetiştirmeğe başlamıştı. Kısa zamanda yurdumuzda zaman zaman meydana gelen işçi - işveren ihtilâfları Marksist açıdan yorumlanmağa, kanunî safhalar ve neticeler beklenmeden mitingler, fabrika işgalleri, kanunsuz direnişler, işi yavaşlatmalar başgöstermeğe başladı.

Bu dönemde bir siyasî partinin lideri meclis zabıtlarına geçen konuşmasında DİSK için şunları söylüyordu :

"Bu örgüt, açıkca söyleyeyim, komünist ideolojinin savunucusu olan bir siyasî kuruluşa bağlıdır. Onun emrindedir. Bu örgüt, Türkiye'de çalışma düzenini temelinden yıkmak, kanla ve kaba kuvvetle Türkiye'yi bilinen zulüm düzenine getirmek gayretindedir."

Bu gayret aşırı solun yayın organlarında da açıkca belirtiliyordu. Meselâ Adana'daki bir grev olayı bu yayın organlarında şöyle anlatılıyordu :

"Adana'da işçi hareketi başlar başlamaz çalışmalarımızı oraya kaydırdık"... "Birkaç ilerici işçi ile temas ve tam bir birlik kurarak çalışmaya koyulduk... Adana'daki arkadaşlarımız işçiler içinde aktif olarak çalışmaktadır. Her fabrikada işçiler içinde komiteler oluşturmak hedefimizdir. (*)"

Bu faaliyetler "İşçi - Köylü - Gençlik elele", "Emekçi iktidarı" sloganlarıyla yürütülüyordu. Hedef olarak 1970 yılında DİSK'e bağlı Lastik - İş Federasyonunun genel kuruluna sunduğu bir raporda şunlar gösteriliyordu :

"İçinde yaşadığımız dünyada kapitalist sömürüden kurtulmuş toplumlar var. Sovyet Rusya ile Çin'i, Yugoslavya'sı, Bulgaristan'ı, Macaristan'ı, Polonya'sı, Arnavutluk'u, Küba'sı ile sosyalist toplumlar" (*)

15 - 16 Haziran 1970 günleri İstanbul'daki işçi hareketi bu görüş ve gayretlerin sonucuydu.

Lenin, "Her grev bir savaş okuludur" diyordu. İşte bugün nefretle karşıladığımız olaylar bu okullarda filizlenmişti.

Öte yandan bir başka komünist lider, Mao, "Devrimi kırsal alanlardan, yoksul köylüler başlatır" diyordu. Konu aynı yöntemle, yani köylümüzün masum isteklerine el atmakla başlatıldı.

Esasen TİP'nin Malatya Kongresinde köye müteveccih çalışmaların ele alınması daha 1966 yılında kararlaştırılmıştı. Zira köylülük meselesi Leninist teori açısından da son derece önemli idi.

(*) Kurtuluş Kasım 1970 Sayı : 6
Proleter Devrimci Aydınlık 5 Şubat 1971 Sayı : 29.
(*) Adalet 31.7.1970

Resim : 6 — İşçi haklarının korunacağı, daha çok ücret alınacağı gibi vaadlerle ve kanuni bir yürüyüş olarak gösterilmek suretiyle, çeke çeke fabrikalarından çıkarılan, çıkmayanların işyerlerini tahrip ederek zorlayan, işçi tulumu giymiş üniversitelilerin elebaşılığını yaptığı 15 - 16 Haziran İstanbul olaylarında çok şey oldu. Sıkıyönetim mahkemelerinde çok şeyler öğrenildi. Fakat işçi - köylü gazetesinin yayını olan "15 - 16 Haziran yolunda ileri" adlı broşürden kaç kişinin haberi vardır. Pankartlarda "İşçi - Ordu Elele" yazıyordu fakat broşürde "Artık azgınlıklara dur demenin zamanı gelmişti. Çıktık dışarı", "Marksizm, Leninizm - Mao Zedung düşüncesi işçi sınıfının düşüncesidir" diye yazıyor ve bu hareketi ihtilâlin başarılı bir provası olarak nitelendiriyorlardı.

Yaz aylarında köylü yurtdaşlarımızın yetiştirdiği ürünler ele alınarak köylülerimizin sınıf mücadelesine ve devlete karşı kışkırtılmaları planlanıyordu. 1969 ve 1970 yaz aylarında bu görevi DEV - GENÇ yüklenmiş, köylere birer ikişer militanlarını göndermeğe başlamıştı.

Köy çalışmaları konusunda DEV - GENÇ'in yaptığı bir seminerde aynen şunlar söyleniyordu :

"Biz köylere gidip köylüleri kışkırtacağız. Onlara toprak işgal ettireceğiz. Bu konuda bizim lâfa ihtiyacımız yok. Türkiye'de toprak ve köylü meselelerini anlayabilmek için Lenin'in kitaplarından lüzumlu stratejiyi tespit etmek lâzımdır."

DEV - GENÇ'in her faaliyetinde olduğu gibi Atatürk'ten O'nun ilkelerinden yine söz ediliyor. Mao, Lenin, Guevera'nın fikirleri bu anarşistlere rehber oluyordu. "Mao'nun düşünceleri en büyük silâhımızdır", "Yolumuz Mao yoludur" sloganları çekinilmeden söyleniyor, yazılıyordu.

DEV - GENÇ, köylü yurtdaşlarımızı Marksizmin klasik görüşü içerisinde parçalara bölmüş, onlara tarım proleteryası, tarım yarı proleteryası. Lumpen proleterya gibi isimler takmıştı.

Köyleri dolaşan DEV - GENÇ militanları "Proleteryanın önderliğinde işçi - köylü ittifakı ve halk savaşı propagandası" yaptıklarını açıkca ilân ediyorlardı. Hattâ bir köylü yurtdaşımızın "siz işçi ve köylülerle ihtilâl mi yapmak istiyorsunuz" sorusunu "Evet ihtilâl yapmak istiyoruz" diye cevaplandırıyorlar ve bunu açıkca dergilerinde yazıyorlardı. (*)

Giresun, Ordu, Fatsa ve Bulancak'ta fındık, Salihli'de üzüm, Çarşamba, Çorum, Ödemiş, Mersin ve Turhal'da işsizliği protesto, Çivril, Merzifon ve Çorum'da haşhaş mitinglerini

(*) *Proleter Devrimci Aydınlık Sayı : 27 Ocak 1971*

ya tertip eden ya da bu mitingleri çığrından çıkarmaya çabalayan biravuç DEV - GENÇ'li eşkiya idi.

Türk işçi ve köylüsünün ürün fiyatı, asgarî ücret gibi hassas olduğu her konu istismar edilmiştir. Bu istismarın yapılamadığı bölgelerde ise mezhep kışkırtmacılığı, Türk milletini bölme, Türk vatanını parçalama çabalarına girişmeğe çalışmışlardır. Başında Marksistlerin bulunduğu "Devrimci Doğu Kültür Ocakları" adlı bölücü örgüt, Doğu'daki vatandaşlarımız arasında sunî bir buhran olduğu kanaatını yaymak için olanca gücüyle uğraşıyordu.

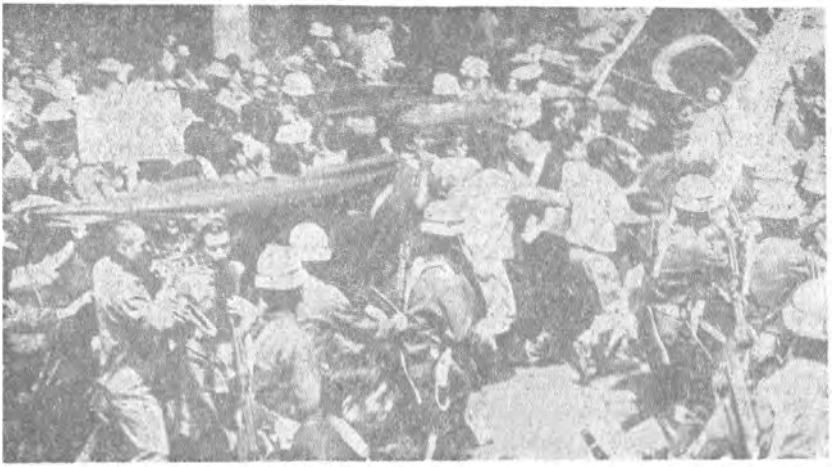
Ancak, köylülerimiz bu maksatlı tutumu ve altında yatan gerçekleri sezmekte geç kalmamışlardır. Hattâ çoğu yerde karşı çıkmışlardır. Bugün köylü yurtdaşlarımız bu anarşistleri ya bizzat kendisi yakalamakta ya da yakalanmalarına yardımcı olmaktadırlar.

Türk işçisi de Türk köylüsü de olayların ardında yatan gerçekleri bilmekte daima uyanık ve kararlı bulunmaktadır. Aşırı solun biravuç anarşist gençle yürüttüğü tahrik kampanyası tam bir fiyasko ile sonuçlanmıştır.

Türk işçisi Ankara'da tulum giyerek kendisini kanunsuz eylemlere tahrik etmek isteyen militanlara gereken dersi vermiş, Türk köylüsü geleneksel konukseverliği ile ağırladığı Mao'cu misafirinin gerçek niyetini anlayınca köyünden kovmuştur.

Ne hazin tecellidir ki bu anarşistler, işçinin de, köylünün de elinden, her kanunî müdahalede molotof kokteylleri, taşlar ve tabanca kurşunlarıyla karşıladıkları Emniyet Kuvvetlerine sığınarak kurtulabilmişlerdir.

Tıpkı, bugün halkı kurtaracaklarını iddia edenlerin, halkın elinden kurtarıldıkları gibi.

Resim : 7 — Ordu, polis, profesör ve tüm halk işlerine geldiği sürece dostları ve müttefikleridir. Maksatlarına engel olunduğu an gerçek kişilikleri her zaman sırıtmıştır. Beş dakika önce "Ordu İşçi Elele" diye haykırırken, kendilerine dur dendiği anda orduyla, düşmanla çarpışırcasına çarpışmaktan çekinmemişlerdi. Bugün de öyle....

12 Mart muhtırasının verilmesinden önceki safhada, kısa bir tarifle "Anarşi ve yıkıcılığa hazırlık" döneminde, sol halkaları ihanet zincirleri ile bağlanan tehlikeli olayların gelişmesinde, öğrenci hareketleri ile beraber, yine aşırı solcular tarafından sahneye konan işçi eylemlerinin, bilhassa 16 Haziran olaylarının bütün milleti tedirgin eden acı bilançosunun tafsilâtını yeniden anlatacağız. İstanbul ve civarında işgal yıllarından bu yana hiç alışılmamış bir endişe havasının estiğini, yalnız mala, cana ve emniyet kuvvetlerine değil, aynı zamanda Türk Ordusuna karşı saldırmaya cüret edildiğini, dört vatandaşımızın öldüğünü, aralarında bir binbaşı, bir assubay ve altı erin de bulunduğu on beş vatandaşımızın ağır, 197 vatandaşımızın hafif yaralandığı, 1,5 milyon lira tutarında maddî zarara uğranıldığını hatırlatmayı yeterli saymaktayız.

Umumiyetle iş yerlerinin işgal ve tahribi, güvenlik kuvvetleri ile fiilen çatışma şeklinde beliren işçi eylemlerinin, özellikle 16 Haziran olaylarının gerçek mahiyeti ve hedefi ne idi?

Bu sorunun doğru cevabı, Başbakan Sayın Nihat ERİM'in, "Türkiye bir daha 12 Mart öncesini yaşamıyacaktır" diyerek ne kadar tehlikeli olduğunu işaret ettiği durumun bilinmesine büyük ölçüde yardım edecektir. 16 Haziran olayları, kanunlardan doğmuş bir hakkın ortadan kaldırılmasından ötürü çıkmamıştır : Grev ve toplu sözleşme gibi işçinin vazgeçemiyeceği temel hürriyetlerle ilgili bir tarafı da yoktur. Dâvanın aslı kısaca şöyledir : 274 ve 275 sayılı kanunların bazı maddelerinin değiştirilmesi için TBMM'sine bir kanun tasarısı getirilmiştir. Hatırlanacağı gibi yapılmak istenen değişikliklerin esasını küçük ve etkisiz sendikaların doğup gelişmelerine imkân hazırlayan ortamın ortadan kaldırılması ve bir sendikadan istifa işleminin noter senedi şartına bağlanması teşkil etmekte idi. Tasarıların müzakeresi tamamlandığı ve sonuç bilinmediği halde, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, kısaca DİSK adı verilen kuruluş, bütün teşkilâtını âdeta seferber etti ve genel bir direnişe çağırdı. Bu noktada DİSK yöneticilerinin samimiyetsizliklerini kesinlikle ortaya koyan iki hususa değinmek isteriz. DİSK yöneticileri, 274 ve 275 sayılı kanunları daima kötülemişlerdir. Öyle ki, bu kanunların Meclisten çıktığı 24 Temmuz günü TÜRK - İŞ tarafından işçi bayramı olarak ilân edildiği halde, DİSK yöneticilerince matem günü sayılmıştır, DİSK'in o zaman ki görüşü, 274 sayılı kanunun alabildiğine geniş bir serbestlik yarattığı, böylece etkili bir sendikacılık hareketi için gerekli olan birlik ve beraberlik bilincini zayıf düşürdüğü merkezinde idi. DİSK'in, kendi isteğine uygun bir değişikliğe karşı çıkmasındaki sebebi anlamak mümkündür. Çünkü, DİSK yöneticileri, "sendika kurma konusunda alabildiğine geniş bir serbestiyi" benimsemedikleri dönemde, Türk - İş'e hâkim olabilecekleri ve memleketimizin en büyük işçi kurulu-

şunu iktidarı ele geçirmek hedeflerinin hizmetine koşabilecekleri ümidinde idiler.

274 sayılı kanunda yapılmak istenen değişikliklerden bir diğeri, bir işçinin, sendikasından ayrılmak istediği zaman, istifanamesini noter kanalı ile göndermek zorunda bırakılmasıdır. Oysa bu usul, değişiklik tasarılarının hazırlanmasından çok önce DİSK'e bağlı sendikalar tarafından uygulanmıştı. Görülüyor ki, değiştirme tasarıları 16 Haziran olaylarının gerçek sebebi değil, bir bahaneden ibarettir. Gerçek sebeplerin ne olduğunu anlamak için, olaylardan önceki hazırlıklara daha yakından bakacağız : DİSK yöneticileri kanun dışı yollara sapacaklarını ilân etmekten çekinmemişlerdir. Nitekim Başkanları, bir konuşmasında; "300 iş yerinde birden genel greve gideceğiz. Genel grevin ne olduğunu anlayacaklardır. Sıkı ise beni hapse tıksınlar da göreyim" diyerek meydan okumuştur. Bildiğiniz gibi, Türk kanunlarında "Genel Grev" hakkı mevcut değildir.

Yine aynı günlerde DİSK'e bağlı başka bir kuruluş, Maden - İş Sendikası, yayınladığı bir bildiri ile pervasızlığı öyle bir dereceye vardırdı ki; "bu kanunlarla ilgili tasarılar gerçekleştiği takdirde iş yerlerinde kan gövdeyi götürecektir. Fakat şunu da çok iyi bilsinler ki, Türk işçi sınıfı iktidarının ilk kademesi ve kuruluş örgütleri olan DİSK'i ortadan kaldırmağa güçleri yetmiyecektir" diyerek, kendisine bağlı iş kollarındaki direnmenin kanlı bir şekilde olmasını açıkça telkin etti. Nihayet, 14 Haziran 1970 günü Lastik - İş Sendikasında, DİSK ve bağlı sendika temsilcilerinin iştiraki ile düzenlenen bir toplantı da, DİSK Genel Başkanının yaptığı bir konuşma, hazırlanan planın temel gaye ve hedefini iyice açığa çıkarmıştır. DİSK Genel Başkanı, yapılmak istenen değişikliklerin esasını anlatmak yerine bir sokak ihtilâlinin sözcüsü gibi konuşmuştur. Diyordu ki; "düşünün taşının ve karar verin. Bu kanun tasarısı sizin bütün haklarınızı ellerinizden almaktadır. Sizi aç ve ellerin-

de hiçbir dayanağı olmayan duruma getirmektedir. Onun için kesin mücadele yapacaksınız. Mücadelenize mâni olmak amacı ile karşınıza polis çıkarılmasını çok zayıf bir ihtimal olarak görmekteyiz. Ne olacak, Asker çıkaracak. Kim çıkarsa çıksın, muhakkak kendileriyle çarpışılacaktır. İçimizden bir kişi dahi tutulsa ve bu arkadaş nereye götürülürse orayı topluca basacağız ve arkadaşlarımızı alacağız. Kanun falan dinlemiyeceğiz. Herşeyi kendimiz halledeceğiz. Fabrikalarda hareketler, işgal, grev şeklinde başlatılacak ve bunları fabrikalarda kurulmuş olan (Anayasal Direniş Komiteleri) yürütecektir. Fabrikaların tahrip edilmesi ve dinamitlenmesi de eylem sırasında düşünülecektir. Eylemin sendika tasarısının geri alınmasına kadar sürdürülmesi kesin karardır. Çalışılmayan günlerin parası da patronlardan zorla alınacaktır". Bu sözlerin ayrıca yoruma ihtiyacı yoktur. Bir ihtilâl denemesi yapılmağa çalışıldığı meydandadır. Şu cihete de dikkat edilmelidir ki, kanunların emrettiği güvenlik tedbirleri karşısında Anayasamıza sığınmayı alışkanlık haline getiren bütün aşırı solcu kuruluşlar gibi, DİSK de görüş ve eylemleri ile Anayasa'ya ters düşmüştür. Meselâ 1961 Anayasasının 12. maddesi hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmayacağını; 3. maddesi de millet ve ülke bütünlüğü ilkesinin temel alındığını tespit etmiştir. Bu itibarla, Türkiye'de bir sınıf mücadelesi yapmak veya sınıf iktidarını hedef alan siyaset ve sendika faaliyeti Anayasa açısından mümkün değildir. Buna rağmen, 16 Haziran olaylarına bir sınıf savaşı niteliği verilmek istenmiştir. Nitekim, DİSK'e bağlı Maden - İş Sendikasının bir bildirisinde, iri ve kırmızı harflerle şu başlık okunmaktadır : "İşçi sınıfı hazır ol. Büyük savaşımız başlıyor". 16 Haziran olaylarının tertibi ve kışkırtıcılığı konusunda DİSK elbette yalnız kalmamıştır. DİSK - TİP ilişkileri zaten bilinmektedir. DİSK yöneticilerinin ileri gelenlerinden çoğu aynı zamanda TİP'inde yöneticileridir. Türk - İş'in partiler-üstü tutumuna karşılık DİSK, sendika çalışmalarını sadece bir vasıta saymakta, asıl hedefin siyasî iktidar olduğunu ve bunu

[illegible] gerçekleştirileceğini sağlamaktadır. Diğer yandan daha önceki ve daha sonraki sözleri, yazıları ve eylemleri ile "Proletarya Diktatörlüğü" edebiyatının bol bol örneklerini veren DEV - GENÇ isimli kuruluş da 16 Haziran olaylarının başlıca destekçisidir. Sıkıyönetim makamlarınca yürütülen resmî soruşturmalar, DEV - GENÇ'e bağlı militanların, İstanbul halkına dehşet salan o günkü olayların bir çoğunda eylemcilere liderlik ettiklerini meydana çıkarmıştır. Son derece ilgi çekici bir misâl olacağından, İsrail Başkonsolosunun öldürülmesi olayının sanıklarından biri olarak aranan Nahit TÖRE adındaki şehir eşkiyasının 16 Haziran günü Alibey Köyün'deki iş yerlerinde eylemcileri idare ettiğinin hatırlanmasında fayda vardır. DİSK, TİP ve DEV - GENÇ üçlüsünün 16 Haziran olaylarındaki kışkırtıcılıklarını belirten belgelerden bir çoğu Türk basınına da aksetmiş ve yayınlanmıştır. Okuyucularımızın fikir edinmelerini sağlamak bakımından 15 Haziran 1970 gecesi yayınlanan ve "Türkiye İşçi Partisi İl Teşkilâtı, Devrimci İşçi Birliği ve Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (DEV - GENÇ)" imzalarını taşıyan bir bildirisinin bazı bölümlerini aynen vereceğiz :

"Hakkımızı kendimiz alacağız. Mücadele edeceğiz. Birlik olacağız, savaşacağız, savaşımız. Bizler bir bütün olarak, bir sınıf olarak savaşacağız. Kararlıyız... Tüm halkımızı kesin bir direnişe sokacağız. Köylülerle, öğrencilerle, memurlarla beraber direneceğiz. Satılmışlardan aman dileyen kahpedir. Kendi kanunlarımızı, kendi iktidarımızla sağlayacağız".

Evet, böyle diyorlardı. T. C. kanunlarına göre değil, kendi kanunlarına yani Marksist teoriye göre hareket edeceklerdi ve bir ihtilâl sonunda proletarya diktasını yani kendi iktidarlarını kuracaklardı. 16 Haziran olaylarında harekete katılan işçilerden pek çoğunun 274 ve 275 sayılı kanunlarda yapılmak istenen değişiklik yüzünden değil, fakat, "haklarınız geri alınacak, patrona köle olacaksınız, işinizden atacaklar. Ekmek

Resim : 8 — Bugün sıkıyönetim mahkemelerini dolduran sanıkların, hâlâ aranmakta olan anarşistlerin faili meçhul cinayetlerin yatağı DEV - GENÇ, o günlerde her yerde ve her işte en önde idi. Kendi deyimleriyle "toplumsal dinamitin fitili" idiler. Fakat dinamit avuçlarında patladı.

kapınız kapanacak. Yeni kanunlar sizi insanlığınız dahil her şeyinizden yoksun bırakacak" tarzındaki propagandalara aldanarak harekete geçtikleri kesinlikle meydana çıkmıştır. Zira, olaylardan sonra ele geçen bölgelere göre, harekete katılanların çoğu Türk - İş üyesi işçilerdir. İşi bırakan 168 iş yerinden 121'nde Türk - İş'e bağlı sendikalar hâkimdir. Ölen 3 işçiden ikisi, ağır yaralı 30 işçiden 22'si Türk - İş'le sözleşmeli iş yerlerindendir. 16 Haziran olaylarına katılan işçilerin, 274 ve 275 sayılı kanunlardaki değişikliklerle asla ilgilenmediklerinin, grev ve toplu sözleşme gibi temel hakların ellerinden alınacağı endişesine kapıldıklarının bu rakamlardan daha inandırıcı bir izahı olamaz. Bir işçinin, bağlı bulunduğu sendikaya

zarar vermeyen, üstelik onu daha da güçlendiren bir tasarıya karşı çıkması hem de ölmeyi ve öldürmeyi göze alacak bir kızgınlıkla karşı çıkması akıl ve mantıkla elbette bağdaşamaz. O talihsiz günde, bir kısım Türk işçilerinin, ustalıkla uygulanmış bir propaganda tuzağına düştükleri, en güçlü işçi kuruluşu olan Türk - İş Genel Sekreteri tarafından da şöylece ifade edilmiştir.

"Bir kısım masum işçi vatandaşlarımız aşırı sol militanların tahriki ile sokaklara dökülmekte; can ve mal güvenliğini tehdit etmektedir. İşçi arkadaşlarımızın demokratik düzeni ortadan kaldırmak isteyenlerin tahrik ve teşviklerine kapılmamaları gerekir. Türkiye'yi kargaşalığa sürüklemek isteyenlere inanma, onların teşvik ve tahriklerine kanma."

Vatanseverliği ve kanunlara bağlılığı ile tanınan Türk işçisinin ihmal edilmeyecek bir bölümü, nasıl olmuştur da herkesi şaşırtan bir saldırganlığın ortasına itilmiştir? Bu hususun tam olarak anlaşılması için, işçi üzerndek aşırı sol propagandanın doğru olarak değerlendirilmesi gereklidir. İşçi, âdeta bir savaşa gidiyormuş havasına sokulmuş, topluluk psikolojisinden doğan malûm heyecan hiçbir sınır tanımadan sonuna kadar sömürülmüştür. 16 Haziran olaylarının hazırlığı için düzenlenen bir toplantıda yapılan konuşmalardan o günlerin gazetelerinde de yayınlanmış bazı bölümleri dinledikten sonra, çok daha kötü bir sonuçla karşılaşılmadığına şükredeceksiniz. Bir konuşmacı şöyle diyordu : (*) "Bizim onlardan hesap sormamız gerek. Bu hesaplar böyle sulh ceza merciinin adliyesinde olmaz. Halkın huzurunda, halk mahkemelerinde olacaktır. Bu arada savaşta tevkif edilen kardeşlerimiz olur. Tevkif edilenlerin götürüldükleri yerleri mutlaka basmalıyız. Bu karakol da olabilir, valilik de olabilir. Mutlaka basmalıyız orayı ar-

---

(*) (27.8.1970 Hürriyet Gazetesi Sıkıyönetim savcısı iddianameyi okudu başlıklı yazı).

kadaşlar. Bu arada mümkün mertebe yönetici veya elebaşı durumunda gözüken arkadaşları bu faşist komando şeflerine teslim etmemek için gayret göstermeliyiz". Diğer konuşmacılar da mütemadiyen yıkmaktan, ölmekten ve öldürmekten bahsettiler. Böylesine hainçe düzenlenen bir hazırlığın sonunda, bir millet için felâketlerin en büyüğü olan kardeş kavgasının denemesi yapıldı ve Cumhuriyet tarihinde ilk defa, Türk Ordusuna da karşı gelindi. Tecavüze yeltenildi. O gün mehmetçiğe de saldırıldığını tanık sıfatı ile dinlenen bir Tuğgeneral açıkça ifade etmiştir.

16 Haziran olayları yalnız İstanbul ve çevresinde oturanları değil, bütün bir milleti öylesine büyük ve endişeye düşürdü ki, Sıkıyönetim ilân edilmesi kaçınılmaz bir zaruret haline geldi. Kanunlarımız imkân verse de, Sıkıyönetim için referandum yapılsaydı, biravuç ihtilâlci anarşistin dışında bütün bir milletin "Evet" diyeceğine şüphe yoktu. 16 Haziran olaylarından sonra ilân edilen Sıkıyönetim, bildiğiniz gibi 3 ay sürdü ve 16 Eylül'de kalktı. Sıkıyönetim Komutan Orgeneral Faik TÜRÜN, son tebliğinde, ilgililere ve basına teşekkür ettikten sonra, ilerdeki gelişmelerin gerekçesi sayılacak şu hatırlatmayı yapmıştı : "Yurdumuzun bütünlüğü ve millet beraberliğini bozmaya yönelen hareketler nereden gelirse gelsin bundan sonra da Silâhlı Kuvvetlerimizi karşısında bulacaktır. Çünkü bu kuvvetlerin vazifesi Türk Yurdunu ve Anayasa ile tayin edilmiş olan Türkiye Cumhuriyetini korumak ve kollamaktır. Bu vazifenin ifasında kanunlarımızın imkân verdiği her vasıtanın mutlaka kullanılacağı bilinmektedir". (*)

Fakat anarşistler ihtilâl heveslileri Marksistler, Maoistler uslanmadı, aslında böyle bir şeyi beklemek komünizmi bilmemek demekti. Çünkü hedef dünya ihtilâli idi. Türkiye bu ateşin bir parçasından ibaretti. İhanet şebekelerinin rejimi ve dev-

(*) *(17.9.1970, Akşam Gazetesi).*

leti yıkmağa dönük işbirlikleri içindir ki, devam etti. Getirilmek istenen "gerçekten demokratik" düzen için işçi kesiminde uygulanan tatbikat sol için başarılı olmuştu ve sol literatüre "Şanlı 15-16 Haziran işçi ayaklanması" olarak geçiyordu.

İşte böylesine tertipler, hainane hazırlıklar sonucu, sabrı taşan Türk Silâhlı Kuvvetleri, 12 Mart Muhtırası ile son ve kesin ikazını yapmak zorunda kaldı çünkü Başbakan Erim'in de ifade ettiği gibi, memleketimiz bir uçurumun kıyısına kadar getirilmişti.

ÖĞRENCİ OLAYLARI VE ÜNİVERSİTE

1968 yılında başlayan öğrenci hareketlerinin eğitim ve öğrenimle ilgili isteklerin dışına çıkmamasını sağlamak ve devletin varlığını tehlikeye düşüren olaylara dönüşmesini önlemek, diğer tedbirlerle birlikte, üniversitelerimizden beklenen bir vazife idi. Fakat, büyük bir üzüntü içinde belirtmek zorundayız ki, üniversitelerimiz, en saygılı ifadeyi kullansak bile, vazifelerini yapamamışlardır. Hattâ bazı öğretim üyelerinin anarşi olaylarına karıştığını ve üniversitelerimizin bu duruma seyirci kaldıklarını söylemek gerçekleri inkâr etmediğimiz takdirde, asla haksız bir tespit değildir.

Üniversitelerimiz, Türk cemiyetinn bütün meseleleri ile ilgilenmiş ve her sahada, son sözün kendilerinde kalmasını istemişlerdir. Ancak, haklı olduğunun savunulması da mümkün olan böyle bir isteğe ilim alanındaki çalışmalarının üstünlüğünü kabul ettirerek ulaşmak yerine, siyaset yolundan ulaşmayı tercih etmişlerdir.

Üniversitelerimizin bize göre başlıca hatası, memleketimizdeki ideolojik mücadelenin mahiyeti ve hedefini diğer yetkililerin hepsinden daha iyi bildiği zannına kapılmaktır. Oysa böyle bir zan, herşeyden önce, ilmin esaslarına aykırı düşer. Çünkü uzmanlaşmanın hâkim kılındığı çağımızda, diğer bütün konular gibi, ideolojik mücadelelerin mahiyetleri ve hedeflerini tespit etmek de kendi teknik şartları içinde yürütülen ayrı bir araştırma ve bilgi sahasıdır. Üniversitelerimiz, muhtemelen işaret edilen zanlarından ötürü, reddedilmesi mümkün olmayan delillerin ortaya çıkışına kadar, olayların tehlikeli gidişini görmek istememiş, birkaç öğrencinin hareke-

tine gerektiğinden çok fazla ehemmiyet verildiğini öne sürmüşlerdir. Hattâ, Marksist olmadıkları bilinen bazı öğretim üyeleri, olayların elebaşılarını himaye etmiş ve bu tutumları ile övünmüşlerdir. Meselâ : İstanbul Üniversitesi Profesörlerinden biri, aslında kendisinin de açıklıyabileceğini hiç sanmadığımız bir mânada, şu satırları yazabilmiştir : "Son yıllarda fakülte'de boykotlar oldu, işgaller oldu, hattâ tahrip olayları gibi hukuka aykırı davranışlar oldu. Büyük çoğunluk gençleri suçlarken, yalnız biz bu sütunlarda her türlü ithamlara göğüs gererek ve yöneticileri eleştirerek, öğrencilerimizi savunduk." (*)

Üniversitelerimiz, Marksist öğretim üyelerinin barınmasına imkân vermişlerdir. Denecektir ki, Marksist bir öğretim üyesinin üniversite'de bulunmasında ne aykırılık var? Üniversitelerimizde Marksizmi bilen ve öğrencilerine anlatan öğretim üyelerinin bulunması hiç şüphe yok ki, gayet tabiî karşılanır. Fakat Marksizme angaje olan, diğer bütün sistemleri reddederek sadece Marksizm propagandası yapan öğretim üyelerinin mevcudiyeti üniversitelerimiz açısından tabiî bir durum değildir. Münakaşaya çok müsait olan bu konuya biraz daha açıklık vermek isteriz. İlgilenmek ihtiyacını duyan herkesin bileceği gibi, Marksizm, nazariye ile eylemin birleşmesini şart koşan bir anlayışı temsil eder. İlimden çok siyasete yaklaşması ve ideolojik bir nitelik taşıması bu yüzdendir. Marksizm, nazariyesiz eyleme karşı çıktığı gibi, eylemsiz nazariyeyi de reddetmektedir. Böyle olunca, Marksist olduğunu açıkça ilân eden bir öğretim üyesinin derslerinde tarafsız kalmayacağı, devamlı bir propaganda faaliyetinde bulunacağı, üniversite içinde ve dışında ideolojik eğitime önem vereceği, Marksist kuruluşlarda vazife alacağı, öğrenci olaylarının ideolojik bir yönde gelişmesine çalışacağı önceden bellidir. Üni-

(*) *Cumhuriyet, 6.6.1971 Prof. Dr. Hıfzı Veldet Velidedeoğlu.*

versiteerimiz, çoğunlukla, Marksist öğretim üyelerinin yıkıcı ve zaman zaman yürürlükteki kanunlarımıza göre suç sayılan davranışlarına dikkat edememişlerdir. Marksist öğretim üyeleri, öğrenci olaylarının hemen her safhasında ideolojik eğitim ve propagandacılık yapmaktan çekinmemiş, öğrenci formlarına ve yürüyüşlerine katılmış, hattâ eylemci öğrencilerle birleşerek diğer öğrenciler ve öğretim üyeleri üzerinde baskı kurmuşlardır. Söylediklerimizin doğruluğunu ispatlıyacak örnekler sayılamayacak kadar çoktur. Marksist öğretim üyeleri, bilhassa Sıkıyönetimin ilân edilmesinden önceki dönemde bir ihtilâl ortamının hazırlanmasına bütün güçleri ile çalışmış, üniversitelerimizin tarafsız kalması gereken hüviyetini zedelemişlerdir.

Okuyucularımıza sunacağımız birkaç misal, durumu daha iyi aydınlatacaktır.

İstanbul Üniversitesine mensup bir öğretim üyesi, üniversite ve gençlik konulu bir açık oturumda, kendisinin Marksizmi benimsediğini ve memleketimizde Marksizme karşı çıkanların namuslu olamayacağını, Türkiye'nin ancak Marksizmle kurtulabileceğini ve Marksizmi engellemeye çalışanların namussuz olduğunu söylemiştir" (*). Konuşma gazetelere de geçmiş, fakat üniversite çevrelerinden herhangi bir tepki gelmemiştir. Ancak sıkı yönetimin ilân edilmesinden sonra, gerçeklerin anlaşılmasına başlanmış, adı geçen öğretim üyesinin üniversite ile ilgisi kesilmiştir. Diğer bir öğretim üyesinin bizzat kullandığı otomobil arandığı vakit, 5 solcu militan, 3 tabanca ve torbalarla mermi (**) ele geçmiştir.

Marksist öğretim üyeleri, anarşist öğrencilerin desteğine dayanarak bazı üniversitelerde olayları kendi açılarından değerlendiren bildiriler yayınlanmış, diğer öğretim üyelerini âde-

(*) Cumhuriyet, 9.1.1971.
(**) Cumhuriyet, 9.1.1971.

ta yok saymışlardır. ODTÜ öğretim üyeleri, yardımcılar ve asistanlar imzası altında, 8.1.1971 tarihinde yayınlanan bir bildiri, bu konuda kesin bir fikir verecek niteliktedir.

"1. Ülkemizin sorunlarını bugünkü iktidar, ya da benzer yapıdaki iktidarların çözebileceğine inanmıyoruz.

2. Üniversite özerkliğine ve üniversitelerdeki ileri atılımlara darbe vurmak isteyen, polis nezaretinde öğretim gibi gülünç bir tedbiri tasarlayan, üniversite öğretim üyelerine tahrikçilik sıfatı altında haysiyetsiz bir görevi yükleyebileceğini sanan, üniversitelerdeki fikir ve örgütlenme özgürlüğünü yok etmek isteyecek baskı tedbirlerinin tümü ile karşısında yerimizi alıyoruz.

3. Üniversitelere saldırılar düzenliyerek cinayetler işleyen, güdümlü vatansever sayan ve katillere arka çıkan zihniyetin şiddetle karşısındayız.

4. Üniversitelerdeki geniş öğrenci kitlesinin ilerici olduğuna ve direnişlerinin amacının kolay ders geçme olmadığına inanıyoruz, haklı isteklerinde onları destekliyoruz."

Aynen aldığımız bildirinin yayınlanmasından pekaz sonra, haklı sayılan ve desteklendikleri ilân edilen, devrimci oldukları öne sürülen öğrencilerden bazılarının "şehir eşkiyalarına" öncülük ettiğini hatırlarsanız, Marksist öğretim üyelerinin tutumuna en doğru mânayı vermiş olursunuz.

Çok defa, öğrenci olayları şiddet hareketlerine dönüşmeğe başlayınca, gerekli tedbirlerin alınması istendiği vakit, mütemadiyen üniversitelerin özerk oldukları ileri sürülmüş, güvenlik kuvvetlerinin, davet edilmedikleri sürece üniversitelere giremiyecekleri, aksi halde özerkliğin zedeleneceği ifade edilmiştir. Özerklğin sadece dokunulmaz hakların ve yetkilerin değil, aynı zamanda büyük sorumluluklarının da kaynağı olması gerektiği nedense unutulmuş; sınırları zaten iyi çizile-

Resim : 9 — İlmî ve idarî özerklik zırhına bürünmüş üniversitelerimizden birinin giriş kapısı. Milletin parası ile kurulan üniversitelerde, milletin ümidi olarak baktığı gençlik ilim (!) yapıyor.

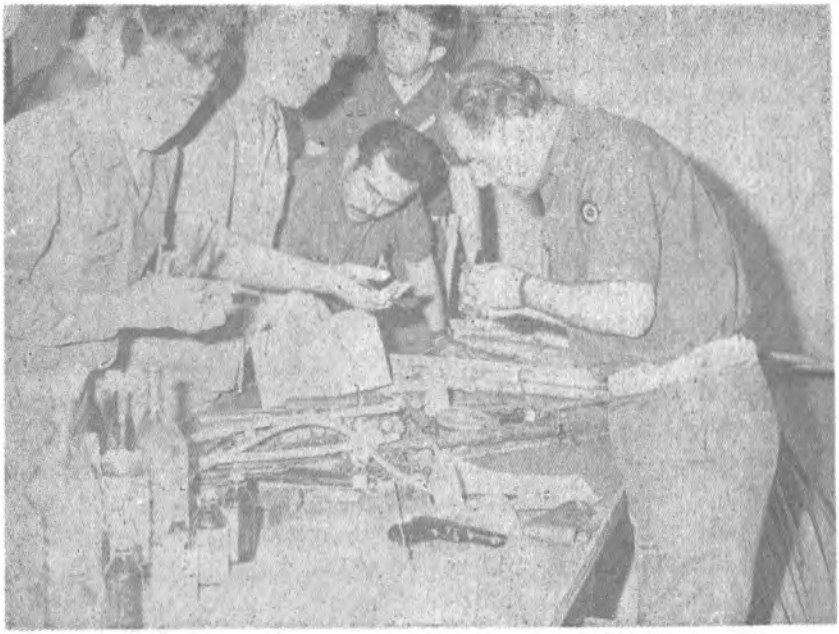
meyen, Marksist öğretim üyelerinin elinde ideolojik eylemlerin vasıtası haline getirilen özerklik, Anayasaya konuş gayesinin sınırlarını aşmış ve kötüye kullanılmıştır. Birbirlerine düşman silâhlanmış gruplar üniversite yetkililerinin gözleri önünde dövüşmüşlerdir, hattâ cinayetler işlenmiştir. En ağır suçların işlendiği bir yer, yürürlükteki kanunların uygulanması şart olduğuna göre, güvenlik kuvvetlerine nasıl kapalı tutulur? Bu husus, sanki hiç düşünülmemiştir. Üniversite yetkilileri, suçluları yakalamak ve adalet makamlarına teslim etmek gücüne sahip olsalardı, güvenlik kuvvetlerince alınan tedbirleri özerkliğe aykırı bulabilirlerdi. Üniversitelerimizin, suçların önlenmesi ve suçluların yakalanması konusunda özerk-

liğe vermek istedikleri mâna ilmî idarî özerkliğin sınırlarını aşar, adlî özerkliğin içine girer. Halbukî yeryüzünün hiçbir ülkesinde adlî özerkliğe sahip bir üniversite yoktur. Nitekim bazı üniversitelerin rektörleri, suç işlendiği vakit güvenlik kuvvetlerinin üniversitelere kendiliklerinden girebileceklerini ve bunun özerkliğe asla aykırı düşmeyeceğini belirtmiş, fakat meslektaşlarının şiddetli tepkisi ile karşılanmışlardır.

Başbakan Sayın Nihat ERİM'in, 23 Nisan 1971 günkü konuşmasında ifade edilen, bütün zamanlar ve bütün milletler için doğru olan bir gerçeği, olağanüstü durumlarda olağanüstü tedbirlerin alınması gerektiği, gerçeğini herkesden önce üniversitelerimizin anlaması gerekirdi. Fakat hiçbir tedbir alınmadığı gibi, olağanüstü bir durumun mevcudiyeti de kabul edilmek istenmemiştir. Bazı rektörlerin, "talebe olayları üniversite yetkililerinin sınırını aştı" demeleri de çabucak unutulmuştur. Üniversitelere bağlı bazı yurtların birer silâh deposu haline getirildikleri biliniyor, söyleniyor, yazılıyordu. Fakat o yurtların idaresinden sorumlu olan üniversitelerde herhangi bir tedbir alınmıyor, hattâ silâhlanma söylentilerinin iftira olduğundan şikâyet ediliyordu. İzah edilmesine imkân olmayan bir gaflet misali olarak. ODTÜ'deki durumu hatırlatacağız. Üniversite yetkililerinin, yurtlarda silâh bulundurulması iddialarını reddetmesinden birkaç gün sonra, güvenlik kuvvetleri ile militan öğrenciler arasında çatışma çıkmış, saatlerce sürmüş, silâhın her türlüsü kullanılmış, bir öğrenci ölmüş, bir mehmetçik şehit edilmiştir. "Madem ki, silâh yoktu, mehmetçiklere atılan kurşunlar nereden çıktı?" Sorusuna hâlâ bir cevap verilmiş değildir.

Umumiyetle üniversite idareleri ve özellikle Marksist öğretim üyele i, öğrencilik hüviyeti ve Türk vatandaşlığı ile asla bağdaşamayacak suçlar karşısında seyirci kalmışlardır. Şehir eşkiyalarından bir çoğunun, fakültelerindeki kayıtları ve imtihana girme hakları devam ettiği halde, El - Fetih Teşki-

lâtında eğitildiklerini bazılarının Filistin Halk Kurtuluş Ordusunda bir müddet savaştıktan sonra geri döndüklerini şimdi herkes bilmektedir. Fakat bu öğrencilerin, fakülte ile münasebetlerinin nasıl korunduğu, aylarca derslerden ayrı kalmalarına rağmen imtihan vizelerinin nasıl verildiği ve hele, El - Fetih'de eğitildikleri tespit edildikten sonra kayıtlarının niçin silinmediği sorularına henüz bir cevap verilememiştir.

Resim : 10 — Yurtlar, dersaneler silâh deposu, kalın ders kitaplarının cilt kapakları tabanca kılıfları haline getirilmişti. Yurt ve üniversitelerin civarından aileler geçemez olmuş, çocuklarını okula gönderen ana - babalar, sağ salim dönmeleri için duaya başlamışlardı. Üniversite bahçelerinde atış eğitimleri yapılıyordu. Bu silâhlar ne için kullanılacaktı. Bunu Sibel Erkan'ın şakağına dayanan namlu ile halkımız çok sonra anladı.

Bir Türk vatandaşının Türk Ordusundan başka hiçbir teşkilâtın emrinde savaşa giremeyeceğinin, eğer girerse, vatandaşlıktan çıkarılma cezası da dahil olmak üzere, haklarını kaybedeceğinin üniversitelerimize ayrıca anlatılması herhalde gereksizdir.

Öyle öğretim üyeleri vardır ki, memleketimizde olup bitenleri âdeta bir gözlerini kapatarak seyretmişlerdir. Aşırı sağcı akımlardan gelecek tehlikeleri belirtme konusunda, biraz da büyüterek ve anti-komünist mücadele veren kuruluşlarla karıştırarak, son derece dikkatli davranmış; buna karşılık, aşırı solcu akımlardan gelen tehlikeleri görmek istememiş belli bir noktadan sonra vatan ihaneti ile birleşen aşırı solculuğun her türlüsünü "Devrimcilik" şeklinde niteleyip sevimli göstermeğe çalışmışlardır. Ankara Üniversitesinin bir profesörü, dekanı bulunduğu fakültenin kuruluş yıldönümünde şunları söylemiştir;

"Anayasanın lâiklik ilkesine rağmen bir akım, devletin temellerini şeriat düzenine dayandırmaya kalkar ve sorumlular ihmal gösterir ve hattâ teşvik içinde kalmayı tercih ederlerse ve yolunu şaşırmış bir kısım gençlik kuruluşları da lâiklik ilkesini savunanlara karşı çıkarsa, üniversite ve devrimci Atatürk gençliği elbette susamaz. (*)" Bu profesör ve aynı fasit dairenin dışına çıkamayan benzerleri, Anayasanin yalnız lâiklik ilkesine değil, milletin ve vatanın bütünlüğü ilkelerine de dayandığını elbette bilirler. Fakat, Devletin temellerini şeriat düzenine dayandırmaya kalkışanları haklı olarak kınarken, Türk Devletinin temellerini "Proleterya Diktatörlüğüne" dayandırmaya kalkışanları hiç görmemiş, daha kötüsü, onların "Devrimci Atatürk Gençliği" olduğunu sanmış veya başkalarına öyle tanıtmak istemişlerdir. Gerçekte, aşırı solcu kuruluşların ve militanların hiçbirisi, bugüne kadar, "Lâiklik il-

(*) Akşam 5.12.1971 (S.B.F.nin kuruluş yıldönümünde Dekan Cahit Talas)

kesini korumak" uğruna mücadele ettiğini öne sürmemişler, hedeflerinin, Marks'ı ve Lenin'i de aşan Mao'cu bir sosyalist düzen kurmak olduğunu gerek sözlü ve yazılı yayınlarında, gerekse adalet huzurundaki ifadelerinde çekinmeden ilân etmişlerdir.

Üniversitelerimizde yuvalanmış Marksist öğretim üyelerinin, fırsat ve imkân bulunca, bölücülük ihanetine kalkıştıkları, "Türkiye Halkları" sloganı ile, milletimizin parçalanması gayretlerine öncülük ettikleri de bir gerçektir. Bunlardan biri, Doğu - Anadolu ile ilgili, bir yazısında; Millî Kurtuluş Savaşında Mustafa Kemal'le işbirliği yapan Kürt aşiret reisleri ile İngiliz emperyalizmine hizmet eden Kürt aşiret reisleri arasında hiçbir fark yoktur; demeye cesaret edebilmiştir. (*) Ve devrimcilik dâvası güden öğretim üyelerinden bir tepki gelmemiştir.

Çoğu üniversitelerimizin içi ve dışı ihtilâl beyannameleri, Lenin, Mao, Guevera gibi ihtilâlcilerin fotoğrafları ile donatılmış, fakültelerin duvarlarına ihtilâl sloganları asılmıştır. Üniversitelerimiz, Marksist öğretim üyeleri ile militan öğrencilerin ittifakına çoğu zaman karşı gelememiş, isteklerine boyun eğmek zorunda kalmışlardır. Marksist olmadıkları bilinen bazı öğretim üyeleri de, şiddet hareketlerinin hızla yayıldığını ve o zamanki hükümetin tedbir alma gücünden yoksun olduğunu görünce ses çıkarmamayı tercih etmişlerdir. İstanbul Üniversitesinde aşırı solcu militanlar tarafından dersi basılan ve hırpalanan bir profesörün, bir hafta sonra Ankara'da yapılan Anayasaya saygı yürüyüşüne katılması ve sol yumruklarını havaya kaldırmış militanların önünde yürümesi unutulmayacak bir olaydır.

(*) Ant Şubat 1971 sayı : 10 "Doğu Anadolu'da geri bırakılmışlığın oluşumu" sayfa 58

Aslına bakılırsa, üniversite özerkliği, güvenlik kuvvetlerinin almak istediği tedbirlerden ötürü değil, aşırı solcu militanların baskısı yüzünden zedeleniyordu. Öyle ki, ilmi bir çalışmanın değerini tayin etmek hakkına bile karışılmıştır. Fen Fakültesi asistanlarından birinin doktora tezi yetersiz bulunup kabul edilemeyince, aşırı solcu öğrenci kuruluşları derhal bir bildiri yayınlamış ve "Asistan Haluk ANDİN meselesi şudur : Öğrencilerin tüm devrimci hareketlerine katılmıştır. Bilimsel araştırmasını sonuna kadar devam ettirmiş ve modern bir tez ortaya koymuştur" diyerek, ilmî çalışmanın gerçek değerini profesörlerden daha iyi anladıklarını, bunun için de devrimciliklerinin yeterli olduğunu iddia edebilmişlerdir.

Aşırı solcu militanların şiddet hareketleri, bazı öğretim üyelerinin anlaşılması güç davranışları ile desteklenmiştir. Bir öğretim üyesi, üstelik bir hukuk adamı, şehir eşkiyalarının gazetelere başlık verildiği bir dönemde, kimleri kasteddiği açıkca beli bir şekilde, şunları yazmıştır. "Halkın kötü kaderini değiştirme amacını güden ülkücüler vardır ki, bunlar büyük işler görebilmek için büyük tehlikeleri göze alan, kendi rahatlarını, kendi çıkarlarını servet veya makamlarını, hattâ hayatlarını düşünmeden davranan yüce ruhlardır. (*) Eşkiyalığı yüce ruhluluk sayan bir anlayış, üniversite kapılarından içeri girebilince bazı tedbirlerin alınması elbette şarttı.

Kendi bünyesinde ciddî bir reform yapamayan üniversitelerimiz özerklik sınırının zorlanması ve kötüye kullanılması sonucu, anarşinin dokunulmaz merkezleri halini almıştır.

Sadece ilmî olması lâzım gelen özerklik, memleketin anarşi ortamına sürüklenmesinde daima suistimal edilmiş, bilinen durumlar hasıl olmuştur.

Üniversite öğretim üyelerinden bazıları aşırı solcu bilinen bir siyasî partinin üyesi olmakla kalmıyor; üniversitelerin

(*) *Cumhuriyet, Muammer Aksoy 22.3.1971.*

muhtelif fakültelerinde düzenlenen (sosyalist grubu) adlı öğrenci organizasyonları, Türkiye İşçi Partisinin cephe teşekkülleri olan hareketlerin çekirdeğini teşekkül ettiriyorlardı.

Diğer taraftan, aşırı solu teori planında yaymak için, Üniversite Fikir Kulüpleri Federasyonunun, tertiplediği **"Asya tipi üretim biçimi"** ve **"Anti - emperyalist millî cephe"** konulu konferanslarda öğretim üyeleri ve TİP'li ileri gelenler konuşarak Marksizmin temelini Üniversitelerde sağlamlaştırmak istiyorlardı.

Aşırı solun mahkûm olduğu Türk Ceza Kanununun 141 ve 142 maddeleri aleyhine sistemli bir kampanya yürütülüyor, mevcut maddelerin işlemez hale gelmesi için gayret sarfediliyordu.

Anti - emperyalist millî cephe protokoluna imza koyanların yarısından fazlasının üniversite öğretim üyesi olması cidden hazindir. Hazin olduğu kadar da üzücüdür.

Hattâ o kadar ki, üniversitelerde ilim öğretmeleri gereken öğretim üyesi olmaları dahi hazindir.

Bu kadarla kalmamış, üniversitelerde ilim öğretmeleri gereken öğretim üyelerinden bir kısmının DEV - GENÇ adlı gerilla örgütüne üye oldukları meydana çıkmıştır. Orta - Doğu Teknik Üniversitesindeki militan öğretim üyelerinden bazılarının DEV - GENÇ'e kayıtlı oldukları vesikalarıyla kamu efkârına duyurulmuştur.

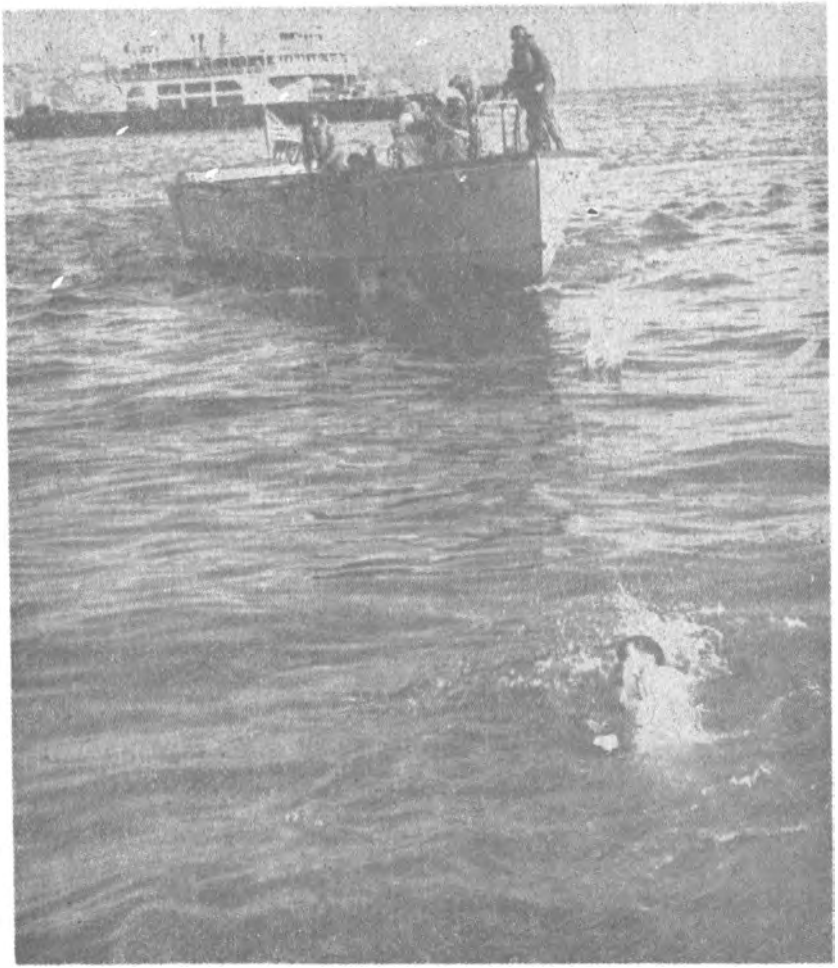
1961 Anayasasının boşluklarından ve özerklik zırhından faydalanan öğretim üyeleri yurt dışındaki komünist partilerle temas kurmuşlar, talimat almışlardır.

Siyasal Bilgiler Fakültesinde Profesör TİP'li Sadun AREN Roma'da, İtalya Sosyalist Partileri tarafından düzenlenen İtalyan komünist partisi ve proleterya birliği toplantısına katılmış; daha sonra gene aynı toplantıya Ankara Fen Fakültesinden Doç. Burhan Cahit ÜNAL iştirak etmiştir.

→

Resim : 11 — Anti emperyalist olmak sol için NATO ve dolayısıyla Amerikan düşmanı olmak anlamına geliyordu. Avrupa'nın yarısını yutan, boğazlardan üs, Doğu Anadoludan toprak ve kendine yakın bir hükümet talebinde bulunan Sovyet Rusya kasten unutuluyordu. Vietnamdaki Vietkong için ayağa kalkan millî şuur, Türkistan, Azerbeycan, Kırım, Dobruca ve Batı Trakya için yerinden kıpırdamıyordu. İşte bu anlayışın Türk geleneğine ağır bir darbe olan hazin sonucu. Denize atılan silâhsız misafir askerler, saldırıya uğrayan müttefik devletlerin subay ve arabaları. Ne Alpaslan, ne Atatürk düşmanına dahi bu muameleyi yapmamıştı. Bunlar Türk müdürler?

Üniversitelerde işgal ve boykot hareketleri başladığı zaman aşırı solcu öğretim üyeleri, işgali sömürmeyi bilmişler ve olayların daha da gelişmesine yardımcı olmuşlardır.

İlk önce Siyasal Bilgiler Fakültesi "Barış Derneğince" başlatılan NATO ve Amerika aleyhtarlığının kökünün daha eskilere kadar gittiği, harp yıllarında komünistlikten mahkûm Mihri BELLİ'nin bu işin öncülüğünü yaptığı, daha sonra 1949 da TİP'li Behice BORAN'm da bulunduğu "Barışseverler Derneği" adlı komünist örgütün çalışmalarına kadar uzandığı bilinmektedir.

Üniversitelerde anarşiye yeşil ışık yakıldığı sıralarda, vatan haini Nâzım HİKMET için toplantılar yapılıyor, şiirler okunuyor; komünist gerillacı Che Guevera'nın resimleri asılıyor, ilim değil marksizm propagandası yapılıyordu. Hattâ Çin Modeli bir devrim için şartların tamam olduğu dahi ileri sürülüyordu. Böyle bir üniversitede ilimden başka herşeyin okunması normal bir hale gelmişti.

NATO ve Amerikan aleyhtarı propagandaya öğretim üyelerinden Doç. İdris KÜÇÜKÖMÜR, Doç. Çetin ÖZEK destekçi oluyor, düzenlenen toplantılarda konuşmalar yapıyorlardı.

Yayınladığı çeşitli bildirilerle ve giriştiği eylemlerle aşırı solcu olduğu gün gibi aşikâr olan Üniversite Asistanları Sendikası (ÜNAS)nın Ankara Üniversitesi rektörünü ziyaret edip "Halka Dönük Üniversite" adı altında verdiği bir muhtırada, devrimci düşünce ve davranışlarından dolayı öğrenci, asistan ve hizmetlilere baskı yapılmamasını talep ediyordu. Burada Devrimci deyiminin Marksist terminolojide ihtilâl anlamına kullanıldığını hatırlatmakta fayda vardır.

Özerkliğin bu derece istismar edildiği, yeryüzünde başka üniversite gösterebilmek biraz güçtür.

İlim ve ahlâk müessesesi olması gereken üniversitelerde, yoksul halkın vergileriyle okuyan binlerce gencin okuma hakkını alacak davranışları yurtseverlikle bağdaştırmak mümkün değildir. Ve aşırı solcu öğretim üyelerinin her türlü ilmî ve vicdanî sorumsuzluğun dışında, anarşiye alkış tutmaları ve onları desteklemelerinin izahını yapmak ilim adamı haysiyet ve davranışlarıyla bağdaşmamaktadır.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi öğretim üyeleri, yardımcıları ve asistanları düzenledikleri bir forum sonucunda yayınladıkları bildiride, **"Üniversitelerdeki ilerici atılımlara darbe vurmak isteyen üniversitelerdeki fikir ve örgütleme özgürlüğünü yok etmek isteyen baskı tedbirleri"** ile anarşiye yeşil ışık yakmakta, geniş öğrenci kitlesinin ilerici olduğundan bahisle direnişlerinin kendileri tarafından destekleneceğini belirtmişlerdir.

Anarşinin kol gezdiği ve mevzilendiği bir takım üniversite yurtlarının güvenlik kuvvetlerince aranması karşısında olanca güçleri ile kıyamet koparmaya çalışan bazı solcu öğretim üyelerinin böylelikle gerçek zihniyeti ve davranışı meydana çıkmakta, anarşi çıkaranlara arka çıktıkları anlaşılmaktadır.

Hele bunlardan biri var ki; mevhum bir kurumun başkanı olduğunu da ileri sürerek büyük ve iri laflarla kamuoyunu yanıltmaya kadar gitmektedir. Bu öğretim üyesinin tehlikeli zihniyetini belirtmek için bir gazetedeki yazısından aşağıdaki paragrafa bir göz atmak kâfidir.

"1919'da yeniden kalkıp Hikmet beyin alnından öpen Mustafa Kemal'ın Anıt Kabir'den kalkarak alnından öpeceği bir düştünüş ve ruh içinde olan 1971'in Hikmet beyleri (Ancak ve ancak onlar)dır ki bizi bekleyen korkunç ve karanlık günleri yine aydınlık günlere çevirebilirler." (*)

Bu öğretim üyesinin, anarşi ve sabotaj hareketlerinden dolayı cezaevinde tutuklu bulunan DEV-GENÇ üyelerinin

(*) Cumhuriyet, 22.3.1971 Muammer Aksoy

imtihanlarını ceza evine kadar giderek yapması ve farklı muamelede bulunarak hocalık haysiyetini çiğnemesinin izahını yapmak da kolay olmasa gerek ve hazindir ki mevcut hiçbir yönetmelikle bağdaşmıyan bu hareket karşısında üniversitelerimizden tek ses çıkmamıştır. (*)

Güvenlik Kuvvetleri tarafından öğrenci yurtlarının aranması sırasında, öğrencileri, güvenlik kuvvetlerine karşı kışkırtarak, anarşinin meydana gelmesine ve devam etmesine sebep olan; binlerce liralık devlet malının tahribine dolayısiyle yardımcı olan Fakülte dekanları, öğretim üyeleri az değildir.

Banka soyup adam kaçıran anarşistlerin yuvalandıkları yerler 12 Mart Muhtırasından önceki üniversitelerdir. Elbette bu işin bütün içyüzü yakın zamanlarda kamuoyunun gözleri önüne serilecektir.

Yayın Organları ve Anarşizm :

Basın, bir milletin sesidir. Gücünü belirtmek için "dördüncü kuvvet" olarak vasıflandırılmaktadır. Ama, bu herşeyden önce sorumluluk duygusunu müdrik, şuurlu, memleket menfaatlerine asla aykırı olmıyan davranışları ön planda tutan basın için geçerlidir. Yoksa anarşiye alkış tutan; anarşiyi "devrimcilik" ve "özgür davranış" olarak niteleyen yıkıcı sol basın için varid değildir.

Türkiye'de gerek aşırı sol basın ve gerekse teokratik düzen isteyen basın, mevzii ve lokal olayları yurt çapında göstererek destanî mânada ihanet örnekleri vermiştir. Esasen sol basın ile, aşırı solcu öğretim üyeleri arasında kurulan kompas, Türk Milletinin dikkatinden kaçmamış, sevketmek istedikleri tehlikeli yolu milletimiz kısa zamanda keşfetmiştir.

Sol basının, olayları daima ters yüz ederek kamuoyuna duyurması sonucu, şartlandırılan ve eğitilen anarşist bir züm-

(*) Akşam, 8.10.1971 (Profesör Muammer Aksoy).

re gemi azıya almış; Türkiye'yi tehlikeli dönemecin eşiğine getirmiş ve 12 Mart Muhtırasının verilmesine sebep olmuştur.

Anarşistlerin yaptıkları kendi ifade ve beyanları ile bizzat sabit olmuş banka soygunları sırasında aşırı solun ucunda bulunan bir yazar, devrimcilik adına yapılan eylemlerin meşrû olduğunu, mürettep olaylar halinde tezgâhlandığını ve dolayısiyle halka şirin gösterme yollarını arayıp bulabildiğini kemali iftiharla yazmaktan kendisini alamıyordu. Çünkü aşırı sola göre, herşey tertiptir. "Devrimci"lerin sırtına yapıştırılan yaftalardır. Bu da belirli merkezlerden idare edilmektedir. Dünyanın her yerinde aşırı sol, kendi eylemlerini meşrû ve şirin göstermek için bayağılıklara tenezzül etmektedir. O kadar ki; gene bir solcu yazar (İlhan SELÇUK) **Dünyanın her yanında yürürlükteki bozuk düzenlere başkaldıran ülkücüler görülür. Bunları adî suçlularla bir tutmak mümkün değildir. Deniz Gezmiş ve arkadaşları tuttukları yolu kendileri icad etmediler, Güney Amerika'daki daha önce uygulanmış yöntemleri uyguladılar."** (*) demek suretiyle, kanunları hiçe saymanın, anarşiyi teşvik etmenin tipik bir örneğini vermektedir.

Aşırı sol basın, mantar gibi biten dergileriyle Türkiye'yi anarşiye sevketmek isterken; teokratik ilkeleri savunan basın da, Türk Milletinin mukaddes duygularını sömürüp, milleti kıyama ve cihada davet etmiştir.

Mahkûmiyet cezasını çekmemek için yurt dışına kaçmış olan bir aşırı sağcı yazar (Şevket EYGİ) **"başları örtülü Türk Kızlarına saldırıyor, mekteplere sokulmuyor. Ey millet, sıra sana gelmeden harekete geç"** anlamında temel hak ve hürriyetlerin elden gittiğini iddia ederek milleti birbirine kırdırmayı hedef almıştı.

Teokratik düzeni savunan aşırı sağ basın, Müslümanlıkla ilgisi olmıyan Nur okullarını ve süleymancı kursları, kültür diye genel efkâra şırınga etmenin yollarını deniyordu.

(*) Cumhuriyet, 22.3.1971

Diğer taraftan sözlü sesli yayın organları da, anarşiye alkış tutmakta gecikmemiş, eylemlerin daha bir hız kazanmasına bilerek vesile olmuştur.

Türk Milletinin ruhuna ve yapısına hitap etmiyen bu yayın organlarının da keza üniversiteler gibi, özerklik kalkanının ardında, her türlü sorumluluktan uzak, bir çiftlik gibi memleket aleyhine bir takım tertiplere girmesi ve kanunun kendisine tanıdığı sınırı fazlasiyle aşması, giderek tehlikeli bir hal alması sonucu meşrû hale getirme çabaları olarak değerlendirmek lâzımdır.

Meselâ TRT iç ve dış haberlerde maksatlı olarak hareket ettiği gibi, solculara ve anarşistlere ait haber ve ropörtajları uzun, sistematize edilmiş komprime fikirler halinde vermekteydi. Daima "Solcu oldukları öne sürülenlere ait" tâbirleri kullanarak tahriki ön planda tutmuş, solcu öğretim üyelerini uzun uzun konuşturmuştu. Lokal olayları, birbiriyle irtibatlandırarak veren TRT'nin, anarşik ortamın yaratılmasındaki rolü büyük olmuştu. Nitekim bu husus TRT Genel Müdürü General Musa ÖĞÜN'ün son açıklamalarında kesinlikle belirtilmiş; Mihri BELLİ, Hikmet KIVILCIMLI gibi mahkûm komünistlerin fikirlerinden referanslar verilerek programlar hazırlandığı kamuoyuna duyurulmuştur.

Başbakan Nihat ERİM'in de yaptığı bir konuşmada,TRT'nin durumuna temas ederek, özerkliğin kötüye kullanıldığını ileriye sürmesi ve anarşiye alkış tutan kurumlardan biri olduğunu söylemesi, bu müessesenin ne kadar mes'uliyetten uzak bir tutum içinde olduğunu göstermiştir.

Özerk müesseselerin en hassas savunucusu CHP Genel Başkanı Sayın İ. İNÖNÜ dahi TRT'yi savunamamış ve Anayasa değişikliği dolayısiyle, TRT hakkında "Bu şartlar altında TRT herkesin gözüne batan birtakım kusurlar işlemedi değil" demek zorunda kalmıştır.

AŞIRI SOLCULAR VE YURT DIŞI TEMASLARI, BAĞLANTILARI, DESTEKLERİ

Türkiye'de aşırı solcu teorik tartışmalar şeklinde başlayıp gelişen ve sonunda şehir eşkiyaları eylemleri olarak karşımıza dikilen hareketlerin yurt dışıyla bağlantılarının bulunup bulunmadığı uzun süre tartışma konusu edildi. Daima "kökü dışarıda" olmakla suçlanan aşırı sol, 27 Mayıs'tan sonra daha değişik, daha saldırgan bir taktikle ortaya çıkmış ve "kökü dışarda" ithamından kurtulmak için "milliyetçilik" kelimesine sıkı sıkıya yapışmıştı. Gerçek milliyetçiler, gerçek yurtseverler, Anayasanın tastamam uygulanmasını isteyenler hep aşırı solculardı (!) Milliyetçilerin yurtseverlerin, kökünün dışarıda olmasına da imkân yoktu. Hattâ aşırı solun getireceği sosyalizm bile Türkiye'ye özgü bir sosyalizm olacaktı. Şüphe etmek kimin haddine düşmüştü?

Fakat belli bir ortam yaratıldıktan sonra Milliyetçilik sözü kısa bir sürede daha açık ifadelere kavuşturularak reddedildi. "Yurtseverlik" kelimesine yeni ve daha çok marksist bir anlam verilerek milliyetçilik yerine özenle kullanılmağa başlandı. Bir sosyalist dergi konuyu şöylece aydınlığa kavuşturuyordu : "Çünkü milliyetçilik bir küçük burjuva ideolojisidir. Sosyalistler ancak yurtsever olabilirler. Sosyalist partilerin olumlu bağımlılıkları gereklidir ve yurtseverlik kapsamına girer. Olumsuz bağımsızlıklar ise milliyetçiliktir. Yani proleter enternasyonalizmi ile bağdaşmaz." (*)

Propaganda yıllarca bu şekilde yürütüldü. Kananlar, kanmayanlar oldu. Bu arada aşırı solda muhtelif gruplar ortaya

(*) (Sosyalist Parti için Eylem ve Teori Dergisi sayı : 1, S. 74).

çıktı. Birbirlerini ihanetle, doğmatizmle, revizyonizmle, sağ sapma ile sol sapma ile suçlayan hizipler, fraksiyonlar belirdi. Bu bölünmeleri dışa bağlı olanlarla olmayanların tartışmaları biçiminde yorumlayıp değerlendirenler de oldu. Öyle ya bunlardan bir tanesi dışarıya bağlı ise diğerleri de bağlı olamazdı ya? Oysa dikkat edilmeyen husus şu idi : Uluslararası komünizm tek bir merkeze bağlı olmaktan kurtulmuş, komünistlerin işbaşına geçme modelleri ve taktikleri çoğalmış, yeni merkezler, yeni stratejiler ortaya çıkmıştı. Bunların tümü; Marksizmi - Leninizmi "eylem klavuzu" saymakta, komünist bir düzen kurmakta birleşen fakat değişik yollardan gayeye varmak istedikleri için birbirlerini hainlikle suçlayan kişilerdi. Yani tümünün gayeleri aynı idi; sadece gayeye gidiş yolları değişikti. Kimi Sovyet modelini, kimi Pekin modelini, kimi Küba modelini, kimileri de HO ŞİMİNH'i ya da Brezilyalı çeteci CARLOS MARİGHELA'yı izlemek istiyordu. Bu ideolojilerin ve stratejilerin tümü Türkiye'ye yabancıydı ve bunları savunanların daha başlangıçta fikrî köklerinin dışarıda bulunduğunu ortaya koymakta idi.

Peki, Türkiye'deki komünistlerin, aşırı solcuların, ihtilâlcilerin, anarşistlerin, gerillacı bozuntusu şehir eşkiyalarının dışarıyla organik bağları yok muydu? Hiç şüphesiz vardı. Çok karmaşık yollardan geldiği için kökenini tespit edebilmek zor olsa bile bazı olaylar fikrî bağları destekleyen organik bağları da ortaya koyuyordu.

Bir kez yurda sokulması yasak ve Doğu Bloku üyelerinde basılmış bulunan yabancı dilde yazılmış kitaplar; broşürler yapılan aramalarda ele geçmeğe başlamıştı. Normal yollardan yurda sokulmaması gereken bu tarz yayınların gizlice sokulduğu ve bu kitapların sahibi olan şahıslara ulaştırıldığı açıktı. Ayrıca, yine Doğu Bloku ülkelerinde basılmış Türkçe yayınlar da yurda sokuluyordu. Aramalarda Doğu Bloku ülkelerine ait klişeler, hattâ Pekin'de basılmış afişler bile ele geçmişti.

1967 yılında düzenlenen EVRENSEL BARIŞ ŞENLİĞİNDE yabancı bir devletin, bu şenliğin tertipçilerinden bir öğrenci liderine gizlice para verdiğinin belgeleri de ertesi yı lele geçmişti. Ama Türkiye'deki aşırı solcuların, DEV - GENÇ'lilerin; şehir eşkiyalığına özenenlerin yurt dışıyla irtibatları olduğu 1970 yılında kesinlikle ortaya çıktı.

1970 Şubat ayında; yurt dışından getirdikleri silâhlar mermiler, el bombaları, dinamit, fitil, kapsüllerle birlikte Diyarbakır'da 11 kişi yakalanmıştı. Bunlardan biri TİP ilçe başkanlığı yapmış bir şahıs, biri İran uyruklu Orta Doğu Teknik Üniversitesi öğrencisi, sekizi muhtelif üniversitelerde ve ekseri Orta Doğu Teknik Üniversitesinde okuyan öğrencilerdi. Geri kalan bir tanesi ise daha küçük yaşlı bir marangoz çırağıydı.

Olaylara adları karışan kişiler şimdi, son aylarda adları sık sık radyolarla okunan, gazetelerde yazılan kişilerdi ve isimleri şöyleydi.

1. HÜSEYİN İNAN
2. HAMİT YAKUP
3. ALPASLAN ÖZDOĞAN
4. MÜFİT ÖZDEŞ
5. BAHTİYAR EMANET
6. TEOMAN ERMETE
7. TUNCER SÜMER
8. ERCAN ENÇ
9. ATİLLA KEŞKİN
10. KADİR MANGA
11. ALİ TENK

Bu 11 kişiden HÜSEYİN İNAN; adam kaçırmak, banka soymak gibi suçlara adı karıştığı için polisçe aranan ve şehir gangesteri Deniz GEZMİŞ'le birlikte yakalanan silâhlı şakilerden biridir ve şimdi daha iyi tanınmaktadır. ALPASLAN ÖZDOĞAN ve KADİR MANGA Jandarmaya ateş açan ve çarpışmada ölen şakilerdir. Diğerlerinin bir kısmı ise halen yakalanmış, bir diğer kısmı da aranmakta olan kişilerdir.

İşte bu şahısların suç delilleriyle, silâhlarıyla, bombalarıyla yakalanmalarından bir süre sonra, bir gazetede şu haber yayınlandı (*) :

"...Yargılanan 11 devrimci gencin durumları ile ilgilenmek üzere tespit edilen bir heyet dün Diyarbakır'a gitmiştir.

Heyet üyeleri arasında Devrimci Avukatlar Derneği Başkanı Niyazi AĞIRNASLI, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (DEV - GENÇ) Başkanı Atilla SARP, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Öğrenci Birliğinden Tevfik Fikret NAS ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi Öğrenci Forumu temsilcisi Çağatay ANADOL bulunmaktadır. Heyet Diyarbakır'da yapacağı incelemelerden sonra hazırlayacağı bir raporu basına açıklayacaktır."

Bu tutuklu kişilerin adları niçin (Devrimci) idi? Ve niçin kendilerine Devrimci sıfatını yakıştıran kuruluşların temsilcileri oraya gitmişlerdi.

DEV - GENÇ'in Genel Başkanı yakalanan öğrencilerin bu kuruluşta bir süre görev aldıklarını ama bir kısmının istifa ettiklerini (**) açıklamıştı ama; ilk günlerin telâşı daha geçmeden bunlara sahip çıkmak için gereken teşebbüslerde başlamıştı. Daha sonra bunlar için bankada bir hesap açıldığını gazeteler yazacaklardı, bu da ayrı bir konu idi.

Bu devrimciler, yakalanan devrimcilerin işkence görüp görmediklerini (evet suçlu olup olmadıklarını falan değil) ne biçim bir tutumla karşılandıklarını görmek ve rapor hazırlamak üzere oraya gitmişlerdi.

Aşırı solcular, ilk günlerin telâşı geçtikten sonra yavaş yavaş bunların eşkiya, sabatör vs. olmadıklarını, devrimci anti -

---

(*) (Akşam'ın) 1 Mart 1970 tarihli nüshasında.
(**) (Cumhuriyet, 5.2.1970).

emperyalist gençler olduklarını ve bir polis tertibiyle karşıkarşıya bırakıldıklarını yazmaya başlıyacaklardı. Amaçları belli idi. Yargı organlarını ve kamuoyunu telkin altında bırakmak. Bunda da başarı kazanmadılar sayılamazlar.

Devrimci denilen bir yazar, bu kişilere karşı beliren reaksiyon üzerine, tutuklu kişilerin ele geçmesinden sadece 24 gün sonra şunları yazacaktı.

"O günlerde bu "kiralık ajan", "sabotajcı" olarak damgalanan gençler için neler yazılıp söylenmedi ki? Adamlar devleti ele geçirecekler, Türkiye'yi imha edeceklerdi, nerdeyse uyanık polisimiz bunları anında yakalamış, büyük bir felâketin önüne geçmiştir.)

Evet, Türkiye için beliren tehlikeye dikkati çekenlerle bir yazar böylece alay ederken, suçluları savunuyor ve hattâ şöyle demek suretiyle ceza dahi tayin ediyordu :

(Ama mahkeme önüne ne diye çıkarılacaklardır? Sabotajcı diye mi? Hiç sanmıyorum. Zira bu iddianın tutarsız bir tertip olduğu daha ilk günden sırıtmıştı. O halde?

O halde; izinsiz, pasaportsuz sınır geçmekten, belkide ruhsatsız silâh taşımaktan) (*).

Bütün aşırı sol basın o günlerde sadece bir noktaya dikkati çekiyorlardı : Bu tutuklu kişilerin Diyarbakır Üniversitesine sabotaj yapacakları yolundaki bazı haberlere, bu haber doğru olamaz, şu halde ortada bir tertip vardır diyorlardı. Yalnız; bunları sormadıkları, hiç dokunmadıkları bir soru vardı :

Bu şahıslar getirdikleri otomatik silâhları, dinamitleri, el bombalarını ne yapacaklardı? Bunlarla keklik veya kelebek mi avlayacakları?

Bu sorunun cevaplarını tutuklananlar, bizzat verdikleri ifadelerde şu cümlelerle açıklıyorlardı :

(*) *(Akşam, İ. SOYSAL 26.2.1970).*

Resim : 12 — NATO hür dünyanın yegane savunma örgütüdür. Ve NATO bilindiği gibi Sovyet emperyalizmi Avrupanın yarısını yuttuktan sonra savunma gayesiyle kurulmuştur. İşte bütün suçu buradan başlar. Herkes gibi sosyalistler de bilir ki, NATO'nun en güçlü üyesi Amerikadır. O halde Sovyet emperyalizminin yolunu tıkıyan Amerika safdışı bırakılırsa sosyalizmin yolu açılacaktır. Esasen bunu saklamamışlardır da. Pankart bilmem okunabiliyor mu? "Emperyalizmi vuralım, sosyalizmi kuralım"

"Bizim şimdilik yapacağımız şu : İdeolojik yayılma çalışmalarına Amerikan emperyalizmi kesin tavır alırsa silâhlı propagandaya geçilir". (**)

Bir başka tutuklu şunları söylemişti :

(Köylü, işçi ve öğrenci hareketleri ile başlayarak emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşı yapacağız. Kurtuluş Savaşından sonra Demokratik Halk Cumhuriyeti kurulacak. Mün-

(**) (Hürriyet, 17 Mart 1970)

ferit hareketlerde, meselâ üç beş kişilik gruplar halinde yapacağımız hareketlerde getirdiklerimizi kullanacağız.)

Bu beyanlar gizli kalmış da değildi ve yüksek tirajlı bir gazetede yazılmış, yayınlanmış bulunuyordu. (*)

Aslında, büyük kısmı, DEV - GENÇ ya da Fikir Kulübü üyesi olduklarını itiraf eden bu 11 kişi nereden geliyorlardı? Ellerindeki silâh bomba, dinamit, mermi ve fitilleri nereden almışlardı? Bunların üzerinde çıkan belgeler EL - FETİH adlı Arap Gerilla kuruluşundan geldiklerini gösterdiği gibi, bizzat kendileri de itiraf ediyorlardı. Üstelik EL - FETİH'te eğitim görenler sadece bu 11 kişiden ibaret değildi. Orada kalanlar olduğu gibi, dönen başka kişiler de vardı. Örneğin silâhlı şaki DENİZ GEZMİŞ ve HÜSEYİN İNAN'la birlikte yakalanan YUSUF ASLAN'da oradan gelmişti. Ama 11 kişiden ayrı olduğu için birkaç gün sonra yakalanmıştı. Ayrıca 11 kişinin Diyarbakır'da yakalandıkları günlerde yine EL - FETİH'e gitmek için güney bölgelerimize inen kişiler de vardı. Örneğin TİP mensuplarından SAVAŞ AL'da EL - FETİH'e gitmek için o bölgede dolaşırken yakalanmıştı.

Diyarbakır'da EL - FETİH'ten dönen 11 kişinin yakalanmasından sonra gerilla eğitimi görmek için yurt dışına gelen ve gidenler basınımızda geniş yer almaya ve yakalananlar dikkatle izlenilmeye başlanıldı. Ancak, bu olayların veçhesini değiştirme çabaları da hemen görülmeye başladı. EL - FETİH komünist bir teşekkül müdür? yoksa milliyetçi bir teşekkül müdür? Konusunun tartışılmak istenildiği görüldü. Deniliyordu ki, EL - FETİH milliyetçi bir kuruluştur; komünist olan Arap Gerilla Kuruluşu FİLİSTİN DEMOKRATİK HALK KURTULUŞ CEPHESİ'dir.

(*) (Hürriyet gazetesinin 17 Mart 1970 günlü nüshasında Cüneyt Arcayürek tarafından).

Halbuki mesele pek te öyle karışık değildi ve EL - FETİH'in komünist veya milliyetçi olmasının da önemi yoktu. Zira ortada duran gerçekler şundan ibaretti :

• Türkiye'den gizlice kaçan ve Mao tipi Millî Demokratik Devrim görünüşüne sahip olduklarını söyleyen gençler EL - FETİH tarafından kabul edilmişlerdi?

• Bu gençler EL - FETİH'te gerilla eğitimi görmüşlerdi.

• Yine bu gençler EL - FETİH'ten aldıkları silâh, bomba, mermi ve dinamitlerle birlikte Türkiye sınırları içinde yakalanmışlardı.

Tek cümle ile özetlemek gerekirse, EL - FETİH hangi görüşe sahip olursa olsun, Türkiye'den giden aşırı solcuları eğiten ve onlara silâh, mermi, elbombası, dinamit vererek Türkiye'ye gönderen bir kuruluştu ve Türkiye için önemli olan da bu idi. Aradan bir yılı aşkın bir süre geçmesine ve DENİZ GEZMİŞ'in cebinde bile EL - FETİH'ten aldığı hüviyetin çıkmasına rağmen EL - FETİH'in savunuculuğunu kasıtlı veya kasıtsız olarak yapanlar bulunabilmektedir. Oysa ki, Türkiye'deki aşırı solcuları EL - FETİH hakkındaki düşünceleri gizli saklı şeyler de değildi. Meselâ : Diyarbakır'da 11 kişiden hemen sonra yakalanan ve bir hafta içinde serbest bırakılan, şehir şakisi DENİZ GEZMİŞ çetesi mensubu YUSUF ASLAN, EL - FETİH'ten dönenlerin yakalanmasından sadece 20 - 22 gün sonra aşırı solcu ANT dergisinde yayınladığı (EL - FETİH'e NİÇİN GİTTİM) başlıklı yazısında aynen şunları yazıyordu.

"EL - FETİH, Orta - Doğu'da halk savaşını yürüten örgütlerin en güçlülerinden biridir. Bu örgüt, emperyalizme karşı verilen savaşta Arap halklarını silâhlı mücadele içinde örgütleyip eğiten, MARKSİST - LENİNİST devrimcilerin yönetim organlarından bulunduğu birleşik bir cephedir".

EL - FETİH nasıl bir kuruluş olursa olsun, görülmektedir ki, oraya bizzat gidip eğitim gören ve oradan döndükten sonra silâhla adam kaçırma, banka soyma gibi eylemlere karışan DEV - GENÇ'li eşya taslağının hükmü (EL - FETİH'te Marksist - Leninist devrimci yöneticilerin, yani ihtilâlci komünist idarecilerin) bulunduğu merkezindeydi.

Türkiye'deki aşırı solun arkasında daha başka kimselerin bulunduğu zamanla, elbette ortaya çıkacaktır.

Bu arada unutulmamalıdır ki, aşırı sol yurt içinde olduğu gibi yurt dışında da örgütlenme çabasındaydı. Yurt dışındaki işçilerimizin ve öğrencilerimizin bulundukları her yerde bu çabalar görülüyor, gerçek bir kuvvete sahip olmasa ve 2 - 3 aşırı solcu tarafından kurulsa bile bu kuruluşlar bütün öğrenciler veya işçiler adına hareket ettiklerini de söylemekten çekinmiyorlardı. Bunların yoğun bir biçimde faaliyet gösterdikleri yer özellikle Almanya oluyordu. İsveç'te, Fransa'da da aşırı solcular mevcuttu. Örneğin bugün, Fransız basınında Türkiye aleyhinde yorumlanabilecek yazıları kimlerin tahrik etmeye çalıştıklarını pek de zor olmayacaktır. Hiç şüphesiz yurt dışındaki aşırı solcu kuruluşların en ilgi çekicilerinden birisi de İNGİLTERE'deki KARDAŞ DERNEĞİ'dir. Bu derneğin kurucusu da, üyesi de başkanı da bir İngilizle evli bulunan Türkiyeli bir kadındır. Bu kadının ardında hangi komünist teşekkülün bulunduğunu anlamak fazlaca zor olmasa gerektir. ŞADİ ALKILIÇ adlı komünistin (Ben korkunç imanlı bir komünistim) gibi cümleleriyle doldurduğu mektubunu gönderdiği bu kadın ALKILIÇ'ın komünist değil, sosyalist olduğu yolunda İngiltere'de yanlış haberler yaymış ve diğer komünistlerle birlikte Türk adaletine gölge düşürmek istemişti.

Yurt dışındaki, bunlar ve benzeri kuruluşlar, kukla komünist partisinin kukla yönetici "ZEKİ BAŞTIMAR'dan (Yakup DEMİR'den) başlıyarak, kimliği malum bir radyoya ve Türkçe olarak yayınlanan komünist neşriyata varıncaya dek muh-

telif kanallardan desteklenmekteydi. Ayrıca bazı yabancı radyolar da, ideolojik telkin ve propaganda faaliyetlerini sistemli bir şekilde Türkler üzerinde tevcih etmiş bulunmaktaydılar.

Şimdi maskeler birer birer düşmektedir. Mahkemelerin sonuçları daha yeni, daha değişik çehreler de ortaya çıkarabilecektir. Hattâ şimdiden çıkarmaya başlamıştır. Masum kılıklarla sloganlarla birkaç kişiyi kandırabilmiş olanlar her halde bundan sonra kolay kolay aynı işi yapamıyacaklardır.

Resim : 13 — Öğrenci olayları denilen eylemleri daha doğrusu bugünkü deyimiyle anarşizmi kimler teşvik ediyordu, kimler yürütüyordu? Zannederiz ki bu resim bu suale az da olsa cevap teşkil etmektedir. Sağdan ikinci gözlüklü ve beyaz saçlı kişiyi tanıyor musunuz? İstanbul Üniversitesi bahçesinde, üniversitelilerin arasında, evinde imiş gibi dolaşan bu kişi bir öğretim görevlisi değildir. Hattâ şu anda Türkiye'de de değildir. Bu zat kâh Suriye'de, kâh Kıbrıs'ta boy gösteren dünün mahkûm komünisti, bugünün kanun kaçağı, beyin yıkayıcı Dr. Hikmet Kıvılcımlı'dır. Tanı...

Bugün Maocu oldukları - DEV - GENÇ ve benzeri kuruluşların yıkıcı eylemlerini destekledikleri ve bizzat kendilerinin komünist propagandası yaptıkları ortaya çıkan "Proleter Devrimci Aydınlık" ve "İşçi - Köylü" gazetesi adlı yayın organlarının dış faaliyetlerini de hatırlamak, Türkiye'de oynanan oyunları anlamak bakımından yerinde olacaktır. Bu gazete ve dergilerin arkasında yurt dışı büroları veya temsilciliklerinin bulunduğu da açık olarak yazılıdır. Görülmektedir ki, Türkiye'yi bölmek, bir kardeş kavgasına sürüklemek, Cumhuriyetin ve Anayasa düzeninin temeline dinamit koymak isteyenler yurt içinde ve yurt dışında birbirleriyle irtibatlı olarak çalışmaktadırlar.

Keza, mahkûm komünistlerden Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın (Sosyalist) haftalık gazetesi, son mahkemelerde eylem için 500.000 lira sağladığı gerçeğinin açıklanması; İrfi İdarenin ilânından sonra kendisinin Kıbrıs yoluyla iki ajan tarafından yurt dışına kaçırılması olayı da, aşırı solcuların dış irtibatlarını belgeleyici somut örneklerdir.

Bir yanı gerilla kuruluşlarına, bir yanı yabancı ülkelere çıkan bu yıkıcı, bölücü eylemler Türkiye'yi, hepimizin gözleri önünde adım adım uçuruma doğru yaklaştırmışken 12 Mart Muhtırasıyle memleketimizin bekçisi olan şanlı ordumuz bu gidişe dur demiş ve gerçekleri hepimizin gözüönüne bütün çıplaklığıyla koymuştur.

Türk ordusuna dahi sızmaya ve kuvvet gösterisine yeltenenlerin kafaları ezilmiş, belkemikleri kırılmıştır. Şimdi yapılacak iş bir yandan kılıç artıklarını temizlemek bir yandan da yurdumuzun aynı duruma düşürülmemesinin tedbirlerini en sağlam şekilde almaktır.

AŞIRI SAĞ FAALİYETLER VE YURT DIŞI İLİŞKİLERİ

12 Mart Muhtırasından önce, aşırı solun YIKICI, anarşik eylemleri yanında; aşırı sağ da Türk Devletinin lâik temellerini yıkmak için kesif faaliyet göstermiş; halkımızın kutsal inançlarını bu amaçla sömürerek, çoğu zaman din yoluyla saf insanları kandırarak, yeni kargaşalıklar yaratmak için eylemini sürdürmüştür.

Aşırı sol, kavram ve model olarak bütün şekilleri ile, artık vatandaşların malumudur. Fakat aşırı sağ deyimi, tam olarak açıklığa kavuşmuş değildir.

Demokrasi düzeninde siyasî eylemler ve örgütler; genellikle, orta, orta sol, orta sağ olarak nitelenirler. Bunlar, o toplumun şartlarına göre, meşru düzenin, kanunî yapısını, siyasal bünyesini meydana getirirler. Bunların dışında meşru nizamı, kökünden değiştirmeyi hedef alan ve bunu sağlamak için her yolu olağan kabul eden yıkıcı uçların en solundakine "Aşırı Sol", en sağındakine de "Aşırı Sağ" denir. Demokratik ülkelerde, meşruiyeti savunan bütün kuruluşlar, aşırı uçların girişimleri karşısında, halkın bilincini, uyanıklığını ayakta tutmak için, kesif bir gayret göstermektedirler. Aşırı solun en ucundaki bloklar; anarşizm - komünizm ve onların çeşitli görünüşleridir. Aşırı sağ ucun nitelik bakımından dikkati çeken doktrin grupları da; kökünü, Musollini'den alan faşizm; Nazilik'ten gelen Nasyonal - Sosyalizm; Teokratik esaslar üzerine kurulmuş devlet modelini öngören, Hilâfetçilik; Kırallığı, padişahlığı savunan Monarşi taraftarları...

Bugün ülkemizde aşırı solun teşkilâtlı bütün renkleri, Sıkıyönetimin ilânından sonra, ortaya çıkmış ve çıkmaktadır. Çoğu adaletin pençesinde hesap vermekte olan bu grupların yanında; aşırı sağın fazla örgütlenmiş olduğu görülmemektedir. Meselâ, Türkiye'de modası çoktan geçmiş ne Musolini faşizminin ne de Hitler Nazizminin en küçük örneğine tesadüf edilmemiştir. Bugün genellikle faşist suçlamalarının özellikle aşırı soldan gelmesi dikkat çekicidir. Çünkü, bu guruba göre, komünist olmayan, komünizmin emellerine hizmet etmeyen her hükümet, her siyasî parti, her insan FAŞİST'tir. Monarşi'nin kökü ise çoktan kazınmıştır. Bugün Türkiye için bir tehlike olabilecek şekilde açık veya kapalı olarak teşkilâtlanmış, yurt içinde veya dışında kralcılığı yani padişahlığı isteyen bir siyasî parti ve dernek yoktur. Oysa, aşırı sağın, faşizm, nazizm ve padişahlıkla ilgisi olmayan bir görüntüsü, hilâfetçilik peşinde koşan bir gurubu vardır ki; bunlar, saf ve inanmış halkımız üzerinde çeşitli oyunlar oynamakta; yurt dışından gördükleri yardımlarla; Türkiye'nin yıkılıp parçalanması için gayretler göstermektedirler. İşte biz bu gurubu, aşırı solun yanında ikinci bir tehlike olarak niteliyoruz. Çünkü aşırı sağ tahriklerin kaynağında, Cumhuriyetin ilânından sonra da daima hep bu gurup karşımıza çıkar; hattâ bunlar Osmanlı Devletinin çöküşünde de önemli roller oynamışlardır.

Medeniliğe, yeniliğe daima dar bir taassup içerisinde hareket ederek, karşı çıkan bu anlamdaki aşırı sağ, vicdan hürriyeti paravanası ardında gizlenmiş; teokratik devlet kurma plan ve projeleri tertiplemiştir.

Yarım asır önce **"Din elden gidiyor", "Kalkın ey ehli vatan"** slogan ve feryadıyla sokağa dökülen aşırı sağcılar; bugün de, gerçek gayelerini hiçbir zaman söylemeksizin, aynı "cihat" çağrıları içinde eylemlerine devam etmişlerdir.

Aşırı sağ, Atatürk inkılâplarına karşıdır; milliyetçiliği reddeder. Onunla mücadele etmek için bütün gücüyle çalışır. Ata-

türk inkılâplarının Türkiye'yi batı yaşama düzeyine getirmesiyle memleketimizi dinden uzaklaştırdığını yayar. Lâikliğe şiddetle karşıdır. Modası geçmiş slogan ve sözlerle; müslüman saf halk kitlesini rejim ve Cumhuriyet aleyhine kışkırtır. Vatandaşın temiz dinî hislerini sömürür. Bütün bunları "Din ve şeriat perdesi" ardında yapar.

Aşırı sağ her olayı kendi açısından ele alarak. Kendilerine göre ahkâm çıkarıp, ülkeyi teokratik düzenle idare etmek için halkımızın temiz duygularını istismar etmekte ve onları harekete geçirmek için çalışmaktadır.

Aşırı sağ, ümmet fikrini millet gerçeğinden üstün tutmaktadır. Türk milliyetçiliği düşüncesine karşı olan aşırı sağ, bütün İslâm ülkelerinin birleşmesini, tek bir şeriat bayrağı altında yaşamalarını ve resmî dilin arapça olmasını istemektedir.

Aşırı sağ her zaman saf ve inanç sahibi insanların duygularını sömürerek, genç ve körpe kuşakların beyinlerini yıkayarak, Türk Milletine manevî ve fikrî yönden büyük zararlar vermek yolunu tutmaktadır.

Cumhuriyetin kurulduğu ilk yıllardanberi Türkiye üzerinde çıkarları olan devletler, daima aşırı sağın da destekçisi olmuşlar; İslâm düşüncesi etrafında teokratik düzeni savunur gözükmüşler; Halifeliği ihyayı düşünmüşlerdir. Gerçekte bu, modern, lâik devletimizin, son vatan topraklarımızın parçalanması demektir.

Cumhuriyetin ellinci yılında hâlâ teokratik devlet ve hilâfet düzeni özlemi içinde bulunan bedbahtların bulunması düşündürücü olduğu kadar da hazindir. Bunlar özledikleri düzen içinde veya bu düzene yakın rejimlerle idare edilen devletlerden hiçbirinin münhal bulunan halifeliğe neden talip olmadıklarını dahi düşünmekten acizdirler.

12 Mart'a gelmeden önce "masum namaz kılma"larla güdümlü "cihat" provaları yapılıyor, yurdun muhtelif yerlerinde toplu namazlarla siyasî bir renge bürünmeğe çalışılıyor, "namazdan sonra gerektiğinde malıyla, canıyla, diliyle, eliyle, cihad da farzdır" denilerek rejime, Cumhuriyete ve Atatürk inkılâplarına karşı müştereken savaşılması niyeti yavaş yavaş ifade edilebilir hale getirilmek isteniyordu.

Bu devirde sömürücüler, sahtekârlar, rejimin temelini dinî noktai nazarla değiştirmek istiyenler çıkmıştır. Ancak; bilhassa son yıllarda Nurculuk gibi, Süleymancılık gibi İslâmiyetle ilgisi bulunmayan akımlarla Türkiye'de fertleri birbirine düşürerek mezhep çatışmalarına zemin hazırlamışlardır.

"Nur okulları" adı verilen, müspet ilimden yoksun ve çağın modern anlayışına tamamen zıt bir şekilde, en iptidaî bir tarzda, dinî eğitimi adı altında din dışı eğitim yapılmakta, 7 - 15 yaş arasındaki genç beyinler ilkel fikirlerle şartlandırılarak, istikbale matuf teokratik düzenin militanları olarak yetiştirilmektedirler.

Aşırı sağ, 1961 Anayasasının getirdiği "hürriyet ortamı" içinde teşkilâtlanmaya gidiyor; siyasî parti kuruyor ve fikrî eylemini olgunlaştırmaya çalışıyordu.

Fakat, bu siyasî parti, Anayasa ve lâiklik ilkelerine aykırı hareket ettiği için Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılıyor, böylece aşırı sağın siyasî parti olarak örgütlenmesi yasaklanmış oluyordu.

Türk Milletini dinî hislerini birtakım ucuz slogan ve vaadler ile kandırma yoluyla Batılılaşma ve modernleşme hamlelerini engellemek isteyen aşırı sağcılık; her zaman dış merkezlerden, yabancı kaynaklardan yararlanmış, talimat ve direktif almıştır.

Hattâ o kadar ki, bazı devletlerin desteği ve tahriki olduğu aşikâr bulunan, Merkezi Suudî Arabistan'da olan "Rabıtatül Âlem-i İslâm" adlı örgüt, Türkiye'ye kadar elini uzatmış, memleketimizdeki temsilcileri ile teokratik düzeni savunmuş; Panislâmizmi gerçekleştirmek istediğini belirtmiştir.

Öte yandan, dışarıda kurulup ve Türkiye'ye el atmış örgütlerden biri de "Hizb-üt Tahrir"dir. Bu teşkilâtın merkezi Ürdün'dedir. Bu örgüt zaman zaman bastırdığı "İslâm Anayasası" "Şeriat Düzeni" adlı broşür ve beyannameleriyle, Türkiye'deki aşırı sağcılarla aynı paralelde olduğunu yaymaktadır. Teokratik düzen ve halifecilik özlemi duyan aşırı sağcıların içinde "Hizbüt Tahrir" adlı yabancı kaynaklı örgütün temsilcilerinin de bulunduğu bilinmektedir. Nurculuğun Berlin'de bir yuvası bulunduğu, Hizbüt Tahrir'in Almanya'daki işçilerimize lüks kâğıtlara basılmış bildiriler dağıttığı da malumdur.

Şimdi soralım ve cevabını verelim :

Aşırı sağcılar Türkiye'yi nereye götürmek istiyorlardı? Saf halkımızın temiz dinî duygularını sömürerek, kendi kötü emelleri uğruna kullanmak mı istiyorlardı? Yer yer büyük halk hareketlerine girişmek istiyerek devlet üzerinde baskı mı kurmak istiyorlardı? Suudî Arabistan gibi teokratik bir şekilde idare edilen çağın akışına karşı olduğu açıkca belli olan bir düzen mi istiyorlardı?

Dinin de, mantığın da, aklın da, ilmin de reddettiği teokratik düzen artık tarihe karışmıştır. Onu geriye getirmeğe hiçbir gücün yetmiyeceği; buna karşı koyacak bir potansiyelin, Türk Milletinin yaradılışında mevcut olduğu açıktır.

12 Mart'a tekaddüm eden günlerde, "şeriat" ve "cihad" çığlıkları son haddine varmış; gerek bazı yayın organlarında, gerekse hırtakım muhitlerde, Cumhuriyetin, rejimin aleyhinde

fikrî kıpırdanmalar olgunlaştırılarak fiilî davranışlar haline sokulmak istenmiştir.

Ancak bir gerçeği hiçbir zaman gözden uzak tutmamak gerekmektedir : Aşırı sağ cephedekilerin bu gelişmesinden memnun olan tek zümre, ne gariptir ki, gene aşırı sol olmuştur. Çünkü onlara göre bu normaldir ve aşırı solun gelişebilmesi için aslında "karşı devrimci" grubun aynı nispetler içinde gelişmesi gereklidir.

Bakınız bu konuda ne diyorlardı; "gelişen, güçlenen anti-emperyalist gençlik hareketlerinin ve halkımızın kendiliğinden gelişen ekonomik ve demokratik mücadelelerin yanısıra daha örgütlü, güçlü ve saldırgan bir karşı devrim hareketi de gelişti" diye memnuniyetlerini açıklarken, bunun esasen böyle olması lâzım geldiğini, Lenin'in sözleriyle de pekiştiriyorlardı. Bu konuda Lenin şunu söylüyor, Ekim'den sonra bütün Rus devriminin gelişimi ve karanlık günlerinde Moskova'daki olaylar dizisi Marx'ın devrim önerilerinden birini açıkça pekiştirmektedir. **Devrim, kuvvetli ve birleşmiş bir karşı-devrim doğurarak ilerler,** yani düşmanı daha aşırı savunma çarelerine başvurmaya ve bu yolda daha güçlü saldırı araçları bulmaya zorlar." (*)

Lenin de böyle demişti : Onun içindir ki, aşırı sol, aşırı sağ tehlikeden, Atatürk ilkelerinin uygulanmadığından, Türkiye'nin geri bırakılmışlığından bahsederken aslında, karşı cepheyi kışkırtmak ve onun kuvvetlenmesine çalışmak suretiyle kendi gücünü arttırmak hesapları içinde olmuştur.

(*) (1965 - 1971 Türkiye'de devrimci mücadele ve DEV - GENÇ S. 47).

SON SÖZ:

Eğer filozof'un dediği gibi, gerçekten sağduyu yeryüzünde tanrı tarafından bütün insanlara eşit şekilde dağıtılmışsa, 12 Mart 1971 muhtırasından sonra suyüzüne çıkan korkunç olaylar; devlete karşı girişilmiş suikastlar karşısında, vatandaş olarak herkesin, tüm Anayasa kurumlarının, uyanıklığı bir an olsun elden bırakmamaları gerekmektedir.

Türkiye Geopolitik bakımından dünyanın en kritik bölgesinde, temsilcisi ve üyesi olduğumuz dünya ile, komünist emperyalizminin arasında bir köprüdür. "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" ilkesini kendine temel felsefe bilmiş olan devletimizin, istikrar içinde olması, aşırı sol ve aşırı sağın kıyıcı saldırılarına karşı güçlü bulunması, dünya barışı için de elzemdir. Biz bu gücü elbette ki, güvendiğimiz Türk Ordusundan alıyoruz. Ancak, teker teker her vatandaşın da, sağduyunun ışığında şuurunu uyanık bulundurması ve 12 Mart muhtırasının hedeflerine ulaşmasında, devletine ve hükümetine daima yardımcı olması, yaşadığımız günlerin en âcil sorunudur. Bu kitapta anlatılanlar, eğer sosyal bünyesi sağlam olmayan; istiklâl ve hürriyetimizin fedakâr bekçisi gibi bir orduya sahip bulunmayan, bir başka ülkede cereyan etse idi, durum çok başka türlü tecelli eder; o ülke, tarih haritasından çoktan silinirdi.

Yetkili hükümet sorumlularının da defalarca ifade ettikleri gibi Sıkıyönetim ilânı ile tehlike sinmiştir, yoksa geçmemiştir. Bu dönemi atlatmak, demokratik devletimizin ebediyen bekasını sağlamak; sağ duyu sahibi her vatandaşın ülküsüdür.

Bu dar boğazdan geçeceğimize inanıyoruz. Onun için, bütün vatandaşların aynı ülküde, millî birlik ve beraberlik içinde bulunmaları zorunluluğunu hatırdan çıkarmamak, en kutsal görevimizdir.

Fiyatı : 5 Lira